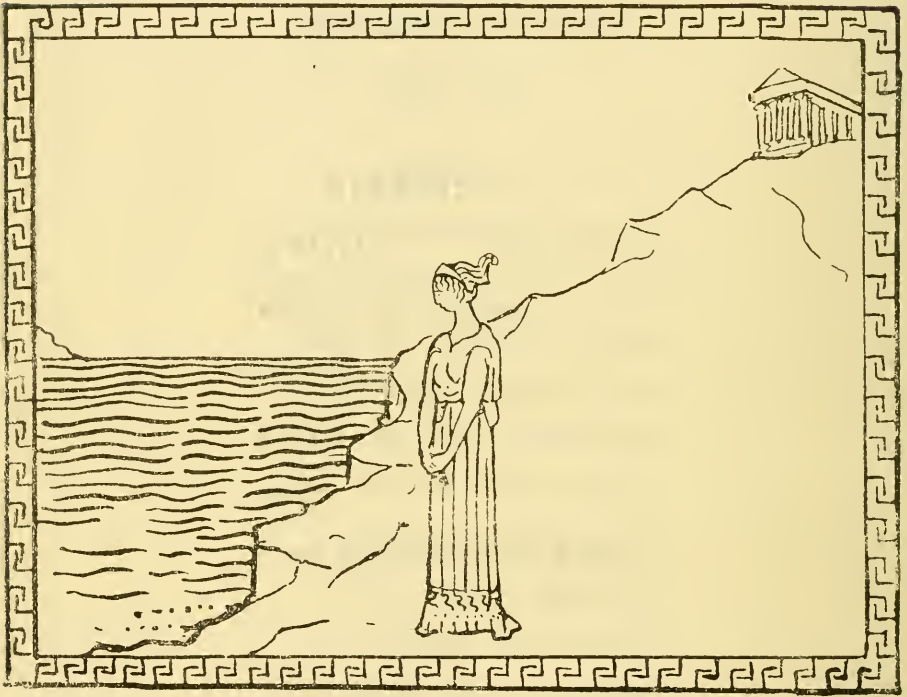

י. וו. גטה

איפיגנייה בטורים

תרגום יעקב כהן

הנפשות:

איפיגנייה.

תואס, מלך הטורים.

אורסט.

פילדס.

ארקס.

מקום המחזה: חורסה לפני מקדש דיאנה.

עלילה ראשונה.

מעמד ראשון.

איפיגניה

אַל צִלְלִיכֵן, צְמֵרוֹת־חֶרֶשׁה רוֹגְשׁוֹת,
עֲמִיקָה, קְדוּשָׁה, כְּבִדַת־פֹּארוֹת חֶרֶשׁה,
כְּאֵל תּוֹף דְּבִיר־הַדְּמָמָה שֶׁל הָאֵלֹה,
גַּם עֵתָה אֵצָא עוֹד בְּחֶרֶד־נַפְשׁ,
כְּאֵלֹ לְרֵאשׁוֹנָה אֶדְרֹךְ בָּם,
וְלִהְשֶׁתְּקַע פֹּה לֹא יִדַע רוּחִי.
זֶה שְׁנַיִם יִשְׁמְרֵנִי פֹה בְּמִסְתָּר
רְצוֹן־שָׁמַיִם, לֹא אֶכְנַע דוּמָם;
אֶף תְּמִיד הַנְּגִי, כְּבַתְּחִלָּה, זְרֵה.
כִּי הוּא! מַעַם אֶהוּבִי יִפְרִידֵנִי
הַיָּם וְעַל שִׁפְתוֹ אֶעֱמֹד יָמִים תְּמִימִים,
אֶת אֶרְצֵי־יוֹן שְׁחֹר תִּשְׁחַר נַפְשִׁי;
אֶף תַּחַת אַנְחוֹת־לְבָבִי יָבִיא לִי
הַגַּל בְּהֶמְיָה כִּקְ עֲמוּמֵי־צִלְלִים.
מָה אֲמַלֵּל אִישׁ, מִבֵּית־אָבוֹתָיו רַחֵק

וְהִי-בְלִמּוֹד יְחִיָּה! עֲגַמְת־נַפְשׁוֹ
 כֹּל אֲשֶׁר קָרֹב מֵעַם שְׁפָתָיו תֹּאכַל,
 כֹּל עֲשָׂתוֹנוֹתָיו תָּמִיד רַק יָגִידוּ
 אֶל עֶבֶר חֲדָרֵי אָבִיו, מְקוֹם הַשְּׁמַשׁ
 רִאשׁוֹנָה פְתַחָה לוֹ הַשְּׁחָקִים, מְקוֹם
 שֵׁם בְּנֵי אִם אַחַת בַּעֲבוֹתוֹת רַפִּים
 בְּתוֹךְ שְׁעִשׂוּעִים זֶה אֶל זֶה נִקְשְׁרוּ,
 מִיּוֹם לַיּוֹם בִּינְרָעֵזוֹ נִקְשְׁרוּ.
 לֹא אֲדוֹן עִם הָאֱלֹהִים; וְאוֹלָם
 מְנַת הָאִשָּׁה קִשָּׁה הִיא וּמְרָה.
 בַּבַּיִת שׁוֹרֵר וְעַל שְׂדֵה-קָרֵב הָאִישׁ
 וּבְאֶרֶץ-נֶכֶד יָדוֹ לוֹ תוֹשִׁיעַ.
 הַקִּנְיָן מְשׁוֹשׁוֹ, נִגְרוֹ הַנִּצְחָוִן!
 מוֹת-כְּבוֹד, בָּבוֹא יוֹמוֹ, נִכּוֹן לוֹ.
 מֵה צָר וּמִגִּבֹּל אֲשֶׁרָה שֵׁל הָאִשָּׁה!
 גַּם לָסוּר לְמַשְׁמַעַת בַּעַל עָרִיץ
 לָה חוֹבָה עִם נְחֻמָּה; וּמֵה תְמוּדָה,
 עַת יִגְלֶה גוֹרֵל רַע לְמַרְחָק אוֹתָהּ,
 כֵּן יִחְזִיק תּוֹאֵס, אִישׁ נְדִיב־הַרוֹחַ,
 בִּי פֹה בְּחַבְלֵי-עַבְדוֹת כְּבָדִים, קֹד שִׁים;
 הֵן אוֹדָה בְּכַלְמֵתִי, אֲשֶׁר פֹּה
 בְּאִיחָפֶץ טְמִיר אֶעֱבֹד לָךְ, רֵאֲלָהּ,
 לָךְ, פּוֹדֶת-נַפְשׁוֹ! וְאֲנִי אִמְרָתִי,
 בַּעֲבוּדָה לָךְ מְרֻצוֹן אֶקְדִּישׁ חַיִּי.
 אַךְ תָּמִיד לָךְ קוִיִּיתִי וְעוֹד גַּם עִתָּהּ
 אֶקְנֶה לָךְ, דִּיאָנָה, שְׁלֶקְחָתִנִּי.

אַתְּ בַת גְּדוֹל־הַמְּלָכִים הַנְּדַחַת,
 אֶל סֵתֶר זְרַע־קִדְשָׁךְ הַעֲדִינִי.
 הוּא אֶתְּ, בַת־צְאוּס, אִם הִחְרַדְתְּ לִב
 הָאִישׁ הַגְּדוֹל, בְּתוֹ כִּי דַרְשָׁתְּ,
 אִם אֶתְּ אֶת אַגְמָמֶנּוֹן, דְּמִיּוֹן־אֲלִים לוֹ,
 אֲשֶׁר עַל־מִזְבֵּחַךְ רֹאשׁ־אוֹנוֹ הַקְּרִיב,
 מַחֻמוֹת טְרוּיָה הַהַפּוֹכוֹת גְּלִים
 לְאַרְצוֹ הַשְּׂיֵבַת בְּכַבּוֹד־מִנְצָחִים,
 וְאֶת אֲשֶׁתוֹ לוֹ, אֶת בְּנוֹ וְאֶת אֵלֶּקְטֵרָה,
 מִכְּמַנְי־סִגְלָה, שְׁמֹר גַּם שְׁמֵרְתִּי:
 הַשִּׁיבִי־נָא גַם אוֹתִי בֵּית־מַחְמַדִּי
 וּפְדִי־נִי־נָא, אֲשֶׁר מִמּוֹת אוֹתִי
 פְּדִית, מַחְיֵי פוֹה, מִמְּשֹׁה־מָוֶת.

מַעֲמֵד טַי.

איפיגניה. ארקס.

ארקס

הַמֶּלֶךְ יִשְׁלַחֲנִי הִנֵּה, יִפְקֹד
 בְּשֵׁם דִּיאָנָה שְׁלוֹם לַכֹּהֲנֵת.
 זֶה יוֹם, בּוֹ תוֹדֶה טוֹרִיס עַל נִצְחוֹנוֹת
 הַדָּשִׁים וְנַפְלָאִים אֶת אֵלְתָה.
 לְפָנַי הַמֶּלֶךְ וְחִיל־צָבָאוֹ אַחִישׁ,
 לְבִשֶׁר, כִּי הוּא בָּא וְכִי זֶה קָרֵב.

איפיגניה

נְכוּנִים הִנְנוּ לְקַבֵּל פְּגִימָם

בְּכֹל יָקָר וּבַמְבֹטֵחַסְד תִּפְגַּשׁ
 דִּיאֲנָה קָרְבַּן מְנַחֵה יִגִּישׁ תּוֹאֵס.

אֲרִקָּס

הוּא לֹא מִצְאָתִי מִבֶּט הַכְהֵנֹת,
 הַכְבוֹדָה וְהַמְכַבְּדָה, גַּם מִבֶּטָךְ,
 הוּא בְתוֹלָה קְדוּשָׁה, בְּהִיר, מוֹהִיר יָתֵר
 אוֹת־בְּרָכָה לְכַלְנוּ! עוֹד הַתּוֹנָה
 מְכַסֶּה, רַב־תִּירוּ, עַל נַפְשֶׁךָ פְּנִימָה,
 לְחֹנָם אֶךְ נִחַל כֹּל הַיָּמִים
 לְמִלְת־אֲמוֹן יוֹצֵאת מִן לְבָבֶךָ.
 מֵאֲזוּ יְדַעְתִּיךָ עַל מִשְׁמַרְתֶּךָ פֹּה,
 זֶה מִבֶּט אַחַד לָךְ, מִפְּנֵי אֲחִילִי;
 וְכִמוּ בַמּוֹסְרוֹת־בְּרוּלָה לֹא־תִקְפַחְנָה
 אֲסוּרָה נַפְשֶׁךָ הִיא בְּתַדְרֵי־לֵבֶךָ.

אִיפִיגְנִיָּה

כְּיֹאזֹת לָהּ, לְגוֹלָה וְלִיתוּמָה.

אֲרִכְט

הַאֲתָ בְּעֵינֶיךָ גוֹלָה פֹּה וַיִּתְקַוֶּה

אִיפִיגְנִיָּה

הִיְהִי הַנֶּכֶר לְמוֹלָדָת לָנוּ?

אֲרִקָּס

וְלָךְ נִכְרִיָּה הִיְתָה הַמוֹלָדָת.

איפיגניה

הן־הוא אשר לא ירפא פצע לְבִי.
 בְּטֵל־יְלֻדוֹתַי, כְּמַעַט נִקְשְׂרָה
 לְאֵב, לְאֵם הַנֶּפֶשׁ וְלְאֲחִים,
 הַנִּצְרִים הַחֲדָשִׁים, רַעֲי־חֲמֻדָּה,
 מְרַגֵּל וְקַנְי־גִזְעִים שְׂאֵפוֹ
 לְעֵבֶר שְׂחָקִים לְחֶתֶר, וְהִנֵּה תִפְשָׂה
 מְאָרָה זָרָה בִּי וּתְפַרֵּד בֵּינִי
 וּבֵין אֹהֲבֵי־נַפְשִׁי, נִתְקַ נִתְקָה
 בְּאַגְרוֹף נְחוּשׁ אֶת הַבְּרִית הַרְפָּה.
 גִּזְ מִיֵּטֵב גִּיל־הַנְּעוּר, תִּמָּה בְּרַפְתָּ
 הַשָּׁנִים הָרֵאשׁוֹנוֹת. וּבְהַנְצִלִי,
 רַק צֵל הֵייתִי לִי וְחֲשַׁק־חַיִּי
 הַרְעֵנִן לֹא עוֹד יָשׁוּב לִי לְפָרְתָּ.

ארקס

אִם אָמְנָם אֶת אֲמֻלָּה כֹּה בְּעִינֶיךָ.
 בְּעִינֵי אָנִי כְּפוּי־טוֹבָה אֶת.

איפיגניה

לְכֶם תוֹדָתִי תָמִיד.

ארקס

אָךְ לֹא תוֹדָה

נֶאֱמְנָה זֶה, לְשִׁמָּה הַטוֹבָה נַעֲשָׂה.
 זֶה מִבְּט־שְׂמֻחָה, אוֹת שֶׁל שְׁבַע־רְצוֹן

ונטית-לב למכניס האורח.
 עת הביא גורל רב-תעלומה אותך
 אל זה ההיכל לפני כמה שנים,
 כנתונת-אל פניך קדם תואס
 ביראת-רוממות ובהגיון-חבה,
 וחוף זה הנה לך לגנה-ידידות,
 החוף, לזעזעו כל נכרי הנה,
 כי זר לא ידרך ארץ זה לפניך,
 אשר לא יפל, קרבן-דם, כמשפט-קדומים,
 על מעלות המזבח לדיאנה.

איפיגניה

עא על נשימת-דרור לבדה יתיה
 האדם. מה הם חיי, אם על-יד
 הקדש פה, כצל סביב קברו-הוא,
 רק אבל אאבל לנפשי תמיד?
 והלא־אֵה חיי גיל נדעת
 יקרא, אם כל יום, בהלומות נדרך,
 אל אותם ימים קודרים יכיננו,
 אשר על שפת הלתי, שכחתי-עצמם,
 יברו קהל הרפאים האבלים?
 כל חיים, אין בם מועיל, מנת במו:
 זה חלק-נשים חלקי הוא אפים.

ארקס

יקר גאון-לבך, כי לך לא תשפקי,
 לך אטלחה, אם גם אנודה לך:

הוא שוד י'שודך פל ש'שוך-החיים.
 לא דבר פה עשית מאז באת הננה?
 מי השיב לב המלך קשה-הרוח?
 מי ידע לעצור, לדחות שנה שנה
 באמרי-נחת מנהג-קדומים זה
 אכזרי, להיות דם כל נר על מזבח
 דיאנה מגר, ומי שלח אותם,
 השבויים, פליטי-מנות, אל מולד-הים?
 האם דיאנה, תחת לקצף קצף,
 פי קרבנות-הדם מקדם תחסר,
 לא נענתה ברב לתם תפלתה?
 אם לא במעוף-גיל יסב הנצחון
 צבאנו? אם לא יחיש גם לפניו?
 אם לא כל איש בחלקו ישמח משנתה,
 מאז המלך, אשר נהלנו
 בחכמה ובגבורה ימים רבים,
 גם ישיש אלי חסד בפניו?
 וככה הקל יקל מעלינו
 את חובת המשמעת המחרישה?
 השוא בעיניו, אם מגפשוף את
 על אלפי אדם ירעף צרית-עלה?
 אם את לעם, אל נעלם לו הביאף,
 היית למעין-עד של אשר חדש
 ועל חוף-מנות זה, המשכל אורחיו,
 תכיני פדות לזר ודרף-תשובה?

איפיגניה

המעט יתעלם מהר מן העין,
לפנים תצפה, אל הרב הנותר.

ארקס

התשבחי איש, לא ידע ערך מעשיו?

איפיגניה

הלא יגנה איש, את מעשיו ישקל.

ארקס

גם זה, לא יעריך אותם בגאונתו,
כן זה, על ערכם בפתיותו יפרינו.
האמיני לי ושמעי לעצת איש,
המסור לך באמת ובאמונה:
אם יש היום המלך דובר אף,
הקלי לו לביע הגות-לבנו.

איפיגניה

בכל מלה טובה תביא פחד בי:
לא אחת השתמטתי בעמל
מפני משאלתו.

ארקס

שימי לב אל מעשהך
ואל המועיל לך. למן היום
למלך אבד בנו, רק במתי-מספר

מִבְּנֵי־לְיוֹנָתוֹ יִמָּן עוֹד אָמוֹנוֹ,
 וְגַם בְּאַלֶּה לֹא רַב מִן הַרְגִיל.
 בְּחֶשֶׁד יִרְאֶה אֶת פֶּל בֶּן־אֲצִילִים
 כְּרֵאוֹת אֶת יוֹרֶש־פֶּטְאוֹ, יִירָא זְקֵנָה
 בּוֹדְדָה וְלֹא־עוֹרֶלָה וְאוֹלִי
 גַם קָשֶׁר בּוֹגְדִים וּבְלֹא־עֵתוֹ מוֹת.
 הַסֶּקֶמִי לֹא יִתְהַדָּר בְּרַב־דְּבָרִים,
 וּמֵה־גַם מִלְכּוֹ. הוּא אֲשֶׁר לְצוּוֹת
 וְלִפְעַל חַיֵּשׁ רַק הַסֶּכִּין, הוּא לֹא גִדַע
 מִלְּאֻכַּת זֶה מִחֻשְׁבֵּת לְנֶהֱג שִׁיחָה
 מִרְחוֹק, אֵט וְנֹהֵיר, לְמִטְרָה.
 אֶל־נָא תִכְפִּידִי עָלָיו בְּהַמְנַעַךְ
 לְשִׁמְעֵ בְּהַחֲפוּנָה לְבִלִי־הַבִּין.
 לְכִי לְקִרְאָתוֹ אֶת חֲצִי־הַדְּרָךְ.

איפיגניה

הָאֵחִישׁ הַסֶּכֶּנָה לִי הַצְּפוּיָה?

ארקס

הִתְרָאִי חֶפְצוֹ כְּסֶכֶּנָה צְפוּיָה?

איפיגניה

הִיא הָאֵימָה לִי מִפֶּל סֶכֶּנָה.

ארקס

עֲנִי בְּאֵמוֹן אֶת נְטִית־לְבוֹ.

איפיגניה

רק אחרי גאָלד מִפּחַד נִפְשִׁי.

ארקט

מדוע לא תגידי לו מוֹלְדֶתְךָ?

איפיגניה

כי יאה תעלומה לכהנת.

ארקט

בפני המלך אין להעלים דברו
ואם לא ידרש דרש, הנה ירגיש,
ובנפשו עמק ירגיש זאת הגדולה,
אשר נשמרת את מאד מפניו.

איפיגניה

האם לבבו רע עלי ונעף?

ארקט

כמעט שגראָה כן. אף אמנם יחריש
על-אדומתך; אולם מלים, נפלטו
כְּלִאֲחֵרִיד, הורוני, כי זה אדיר
כל תפיץ-לב, לזכות בך. הו אל־נא,
אל תעזוביה-נא לנפשו! פן
יתעבר עד-להשחית בך והמיט
עליך רעה, או בנחם תהגי

וְלֹא־חַרְזֹמֶן בְּעֵצְתִי הַנְּאֻמָּנָה.

איפיגניה

מַה? הָאֵם יוֹם לִי הַמֶּלֶךְ אֶת
עַל לֵב כָּל אָדָם נְדִיב, מוֹקִיר שְׁמוֹ
וְאֲשֶׁר עַל רֹאשׁוֹ יִרְאֶת בְּנֵי־שָׁמַיִם,
לֹא הִנֵּה צְרִיף לְעֵלוֹת? הָאֵם יֹאמֶר
מִשְׁכַּנֵּי מַעַם מְזַבְּחֵי אֵל עֲרִישׁוֹ
בְּיַד חֲזֻקָה? אֹו לְכֹל הָאֱלֹהִים
וְעַל־פְּנֵי כֻלָּם לְדִיאָנָה אֶקְרָא,
לְאֵלֶּה הַמִּקִּיפָה בְּמַעֲשֵׂיהָ,
אֲשֶׁר אֶל־נֶכֶן מִגֵּן לְכַהֲנָת
וְהַבְּתוּלָה בְּחֻפְזֵי־לֵב לְבַתוּלָה תִּמְצִיא.

ארקס

הַרְגִיעִי לְבָבְךָ! לֹא דָם חָדָשׁ נִרְגַּשׁ
לְלֵהֵט אֶת הַמֶּלֶךְ לְפָרִץ גֹּדֶר
בְּמַעֲשֵׂה־נְעוּרוֹת. לְאֲשֶׁר זוֹמֵם הוּא,
אֶחְרַת אִירָא, דָּבָר רַע וְאֶכְזֹר,
אֲשֶׁר לֹא יָשׁוּב עַד אִם יִבְצָעֵנוּ:
כִּי נִפְשׁוֹ קְבוּעָה אֵיתָן וְלֹא תְנוּד.
לְכֵן אֶשְׁחַרְךָ, תְּנִי בּוֹ אֱמוּנָה טוֹבָה
הַפִּירִי לוֹ, אִם תַּת לֹא תוֹכְלֵי יָתֵר.

איפיגניה

הוּ הַגִּד אֶת הַשְּׂאֵר הַנוֹדַע לָךְ.

ארקס

הַנְדָּעִי זֹאת מִפִּי. הִנֵּה הוּא בָּא.
 הֵן יִרְחַשׁ לְבָבְךָ כְּבוֹד לֹא וַיִּצְנֹךְ
 בְּאִמּוֹן וּבִידֻדוֹת לְפָנָיִךְ.
 בְּמַלְאָה טוֹבָה תִּפְעַל אֵשֶׁה רַבּוֹת
 עַל אִישׁ טְהַר־רוּחַ.

איפיגניה לבדה

אָמְנָם לֹא יִדְעָתִי,
 אֵיךְ אֵלֶיךָ בְּעֵצַת הַנְּאֻמָּן; אוֹלָם
 בְּרִצּוֹן רַב אֶמְלֵא אֶת הוֹבְתִי,
 לְדַבֵּר טוֹב לְמַלְךְךָ חֲלָף תִּסְדּוּ,
 בַּק אַחַת תִּשְׁאַל נַפְשִׁי, כִּי לְשִׁילֵט
 אֶת יָנַעַם לֹא בְּאִמּוֹנַת־לֵב אֶגִּידָה.

מעמד ט"ו שי.

איפיגניה. תואס.

איפיגניה

תְּבָרַכְךָ בְּכֹל מְכַמְנֵי־מְלָכִים
 הָאֵלֶּה! תַּעֲנִיק תְּהַלֵּל וַנִּצְחוֹן
 וְעֶשֶׂר וְכֹל טוֹב לְעוֹטְרִים אוֹתְךָ
 וְאֵת כָּל שְׁפַע חַפְצֵי תָמִים לָךְ!
 כִּי אַתָּה, אֲשֶׁר אָב לְרַבִּים הַנָּךְ,
 גַּם עַל־פְּנֵי רַבִּים אֲשֶׁר יִקָּר תִּשְׁבָּע.

תואס

אמרתִי דִי, לוֹ הֶלְלֵנִי עַמִּי:
פְּרִי־פְעָלִי אֲחֵרִים יִשְׁבְּעוּ יָתֵר
מִמֶּנִּי. מֵאֲשֶׁר עַל־פְּנֵי־כָל הָאִישׁ, אִם מֶלֶךְ
אוֹ הַדְּיוֹט הוּא, אֲשֶׁר שְׁלוֹם־בֵּיתוֹ נָכוֹן.
לְקַחַת חֶלֶק בְּמִכָּאבוֹת־נַפְשִׁי,
עַת הָרַב אוֹיֵב שָׁדָדָה אֶת בְּנֵי,
הָאֲחֵרוֹן, בַּחִיר־הַבָּנִים לִי, מִימֵנִי.
כֹּל־עוֹד לְנִקְמָה שְׁאֵפָה כָּל רוּחִי,
אֶת שְׂמַמַת מְעוֹנֵי לֹא הֲרַגְשָׁתִי;
אֶךְ הִנֵּה רְוַה־שְׁלוֹמַיִם כִּי אָשׁוּבָה,
מִמִּלְכָתָם נִהְרָסָה, דְּמֵי בְנֵי נִקְמוּ,
אֵין לִי בְּבֵיתִי מְאוֹם, יִשְׁמַח לְבִי.
מִן־מַעַת זֹו עֲלִיזָה, אֲשֶׁר תָּמִיד
רְאִיתִיָּה מִכֹּל עֵינַי לִי נִבְטָת,
הַדְּאָגָה תִקְדִיר דִּם וְחַמַת־הַרוּחַ.
כֹּל אֶחָד הוֹגֵה, מֵהִיָּהִי בְעֵתִיד,
וְעַל־כִּרְחוֹ נִשְׁמַע עוֹד לְחֹשׁוֹן־הַבָּנִים.
וְהִנֵּה בָּא אָנִי הַיּוֹם לְהִיכַל,
בּוֹ רַבּוֹת בָּאתִי לְשֹׂאֵל גַּם לְהוֹדוֹת
עַל הַנִּצָּחוֹן. חֲפֹץ יִשָּׁן אֲשָׂא
בְּלִבִּי, לָךְ לֹא זָר הוּא, אֶךְ לֹא יָבֹא
לְפָנַי לָךְ: תִּקְנֹתִי לְהִבִּיאָךְ,
לְבִרְכַת עַמִּי וּלְבִרְכַתִּי אָנִי,
אָרוּשָׁה לִי לְאִשָּׁה, אֶל מְעוֹנֵי.

איפיגניה

הו רב מדי, המלך, תאמר לתת
 לאשר לא-נודעה לך. בבשת תעמד
 הגולה לפניך, זו רק מגן
 תבקש פה ומנוחה, לך נתתם.

תואס

כי מתעטפת את בסוד מוצאך
 לפני כלפני אחרון העבדים,
 אין עם, אשר משפטו יצדיקנה.
 חוף זה פלצות הוא לנרים: מצנת
 החק הוא והאנס. אך ממך,
 אשר כל זכות-ישרים לך, אשר
 בסבר-פנים קבלנוך, לרוחך
 ולתפצך תחיי יומך פה, ממך
 יחלתי אמון-לב, ייחל לו
 אדון-הבית גמול אמונת-נפשו.

איפיגניה

שם הנרי ומכורותי אם הספרתי,
 הו מלך, לא מהעדר אמון, כי
 ממבוכת-לב עשיתי זאת. כי אפשר,
 לו נודע לך, מי העומדת פה
 לפניך וראש מי עמוס-מארה
 תכלכל אך תסוכך: ועות-עולם
 לבבך תקפה אז וחרדה פליאה.

ונתחת שים על פסאף לימרי
 לי מקום, גרשמי בבליעת
 מארצף ואולי הדחתני,
 בטרים בא המועד לתשובתי
 בגיל לביתי והקץ לנדודי,
 אל הענות, המצפה בכל מקום
 לנע ונד, למגרש ממוצדתו
 ביד-בפלות קרה ונכרית.

תואס

תהי עצת האלים בך מהתהי
 נאשר בלבבם קבעו לך ולביתך,
 הלא מאז יושבת את אתנו
 ונהגית מזכות אורח תמים,
 לא תחסר ברפת השמים לי
 לא על-נקלה יפתוגי להאמין,
 כי ראש-אשימות ראשך, אסף עלינו.

איפיגניה

צדקתך תביא ברכה לך, לא האורת.

תואס

אשר לזעום-אל יעש, לא יברך.
 שתיקתך כלי אפוא וסרובך!
 לא איש, אין לבו ישר, ידרשנה.
 האלה מסרה לי על ידי אותך,
 כהיותה קדושה לך, לי את וקדשת.

כן יתנה רמזה גם בבא לחק לוי:
 אם יש התקנה לך לשוב לביתך,
 אז פטר אפטרך ולא אדרש דבר.
 אך אם הדרך סגורה לך עד-עולם,
 אם הגלה שבטך או מארץ נמח
 בתגרת אסון נורא, אז שלי את
 לא רק על-פי חק אחד. דברי גלויו
 הלא יודעת את, את דברי אשמר.

איפליגניה

את מוסרותיה בבלי-חפץ תתיר
 הלשון, סוד מסתך ימים רבים
 סוף סוף לגלות. כי אך יתגל פעם
 ועזב לבלי שוב את מעמקי
 מעון-הלב, מעון-בצרון, נזיק
 אם יש האלים ירצו בך, או יועיל.
 הסבת, מגזע טנטליוס אנכי.

תואס

משמיעה דבר גדול את בנחת.
 האם את זה זקן-בית-אביך חכני,
 אשר למי שהיה ברוך-האלים
 ידעו עולם? אם זה טנטליוס,
 אשר הביאו יפיטר בסודו
 ואל שלחנו קרא לו, אשר
 על אמרי-פיו, עתיקי-הנסיונות
 ונחבורי שכל רב, גם אלי-שחקים,

כמו על דברי-אורים, התענגו?

איפיגניה

הוא הוא; אף אין לאלים להתהלך
את בני-חלוף כאת בני-גילם: רפים
בני-תמותה מעמד ולא יסחר ראשם
במרומים, לא הספינו כם. אף אמנם
לא היה גס-הרוח ולא בוגד,
אף גדול מהיות עבד ורק אדם
מהיות לרבי-הרעמים רע. ככה
גם חטא כבן-איש; דין קשה גדון,
ומשוררים ישירו: רום-עינים
ומעל מעם, שילחן אל דחכוהו
לדראון טרטרס העתיק תהמה.
והוי, כל זרעו נשא את איבתם!

תואס

הבחטאו נשא אם בהטא אביהו?

איפיגניה

הן אמנם נחלת בניו ובני-בניו
חזה-הגבורות היה ומלא-חפן
הלח לטיטנים; אפס כי
זר נחוש קשר אל למצחם סביב.
הסתפקות, עצה, תבונה וארף-רוח
מעינם, קודרה ובלי-בטוחה, העלים:
כל חשק היה לחמת-סער במו

וְחַמְתֶּם פְּרָצָה לְבַלְי־גְבוּל עַל סְבִיבֵיכֶם.
 עוֹד פִּלְפֹּס, בְּנוֹ שֶׁל טַנְטֵלוֹס הָאֱהוּב,
 אֲבִיר־הַרְצוֹן, רָכַשׁ לוֹ בְּבָגֶד
 וּבְרִצָּח אֶת הַיָּפֶה שְׁבַנְשֵׁיב,
 אֶת הַפּוֹטְמִיָּה בֵּת אֲנוֹמָאוֹס.
 לְחַפֵּץ בַּעֲלָה יִלְדָה בָּנִים שְׁנַיִם,
 תִּיאָסְט וְאַטְרָאוֹס. בְּקִנְיָה יִרְאוּ
 אֶת אֵהֶבֶת הָאֵב לְבֵן הַבְּכוֹר,
 יִלְדוּ אַחֲרָתָּה, עוֹלָה וּפּוֹרְחָתָה.
 הָאֵיבָה תִּקְשְׂרֵם וּבִהְסֵתֶר יַעֲרֵב
 הַצְּמִד לְבוֹ לְמַעֲשֵׂהוּ רֵאשׁוֹן,
 לְרִצָּח אָתָּה. אֲבִיָּהֶם חוֹשֵׁד חֹשֵׁד
 אֶת הַפּוֹטְמִיָּה וּבְנוֹעַם יִדְרֹשׁ
 מִמֶּנָּה בְּנוֹ, וְהִיא טוֹרְפֶת נַפְשָׁה
 בְּכַפָּה -

תואס

מַחֲשָׂה אַתָּה הוֹסִיפִי-נָא לְדַבְּרוּ
 אֵל יֵצֵר גְּלוּי־לְבָבְךָ לָדָּ! דַּבְּרִינוּ

איפיגניה

אֲשֶׁרִי הָאִישׁ, בְּחַמְדָּה יִזְכֹּר הוֹרְיוֹ,
 בְּסִפּוֹר מַעֲשֵׂיהֶם וּגְדֻלָּתָם
 יִשְׁעֵשַׁע הַשׁוֹמֵעַ וּבְגִיל טָמִיר
 לְקַצֵּה שְׁלֵשֶׁלֶת יָפֶה זֶה אֶת עֲצָמוֹ
 מִשְׁלֵב יִרְאֶה! כִּי לֹא יוֹלִיד בֵּית
 מִיד אֶת בְּנֵי־הָאֱלֹהִים, גַּם לֹא

אַתּ הַמַּלְצָת; רַק שְׁשָׁלֶת שְׁלֵמָה
 שֶׁל טוֹבִים אוֹ שֶׁל רָעִים בְּקִצָּה
 הַזְנוּעָה תְּבִיא, תְּבִיא אֶת הַשְּׂמֵחָה
 לְעוֹלָם. — אַחֲרֵי מוֹת אֲבֵיהֶם מָשְׁלוּ
 תִּיאָסֵט וְאַטְרַאוּס מִמְשָׁלֶת־יַחַד
 בְּעִיר. יְמֵי הַשְּׁלוֹם לֹא אָרְכוּ.
 תִּיאָסֵט מַחְלֵל חֵישׁ יְצוּעֵי אֲחָיו.
 אֶת כְּבוֹדוֹ יָקַם אַטְרַאוּס וַגִּרְשׁוּ
 מִגְבוּל הָאָרֶץ. מֵלֵא תָךְ, כֶּבֶר גָּנַב
 תִּיאָסֵט, בְּמוֹמַת־רָשָׁע, לְפָנָי יָמִים
 אֶת בְּרֵאחֵיהוּ וּבִמְקוֹם־סִתְרֵיהֶם,
 בַּחֲנָפוֹ אֲהַבָה לוֹ, כִּבְנוֹ גִדְלָהּ.
 לְכַבוֹ מֵלֵא שְׂנֵאָה וְחַמַּת־נָקָם
 נִישְׁלַחְנוּ עִיר־הַמְּלוּכָה, שָׁמָּה
 לְשַׁלֵּחַ יָד בְּדוֹדוֹ, הוּא אֲבִיהוּ.
 סוֹד וּמַס־הַעֲלָם נִגְלָה חֵישׁ: הַמְּלִיךְ
 יִיסַר צִיר־הַרְצָח מוֹסֵר אֲכוֹר,
 בְּאִמְרוֹ, אֶת בְּרֵאחֵיו יָמִית. רַק
 לְאַחַר מוֹעֵד לוֹ יוֹדַע, מִי הוּא
 הַמֵּת בְּשִׁפְטִים לְעֵינָיו הַשְּׂפוֹרוֹת;
 וְלִמְעַן שֹׁבֵר אֶת צָמֵא־נִקְמָתוֹ, יִהְרַשׁ
 תוֹעֵבָה, לֹא עוֹד נִשְׁמָעָה כָּמָה.
 שְׁקֵט־לֵב יִתְרַאֲה, מִתּוֹן גַּם מִפִּי־ס,
 וּמִשֶּׁף יִמְשֶׁף אֲחָיו עִם שְׁנֵי בְּנָיו
 לְשׁוֹב לְאָרֶץ, יִתְפַּשׁ אֶת הַנְּעָרִים,
 יִשְׁחָטֵם וְאֶת מֵאֲכַל־הַפְּגוּלִים

לְפָנַי הָאֵב בְּמִשְׁתָּה רֵאשׁוֹן יָגִישׁ.
 וְכֹאכֵל תִּיאָסֵט מִבְּשָׂרוֹ עַד
 לְשִׁבְעָה, רוּחַ-עֶצֶב תֹּאחֲזֶנּוּ,
 לְיָדָיִם יִקְרָא, יְדָמָה, כְּכֹר שׁוֹמֵעַ
 אֶת קוֹלָם, אֶת פְּעַמֵּיהֶם עִם הַדְּלֵת,
 וּבְצִחֻק נִעְנֶה יִשְׁלִיךְ אֶטְרָאוֹס
 לְפָנָיו אֶת הָרֵאשׁ וְהָרְגֵלִים
 שֶׁל הַהֲרוּגִים. – אֶת פְּנֵיךָ תִסָּב,
 הַמֶּלֶךְ, בְּשִׂאט־נַפֶּשׁ: כֹּה הִסְבֵּה
 פְּנֵיךָ שָׁמַשׁ וּמִרְכַּב־אֹרֶה
 מִנְתִּיב־הַנְּצַח. אֵלֶּה הֵם אָבוֹת
 כֹּהֲנֵתְךָ; וְהִרְבֵּה פְּגַע־גֹּרֵל
 שֶׁל הָאֲנָשִׁים, הִרְבֵּה מַעֲשֵׂי רוּחַ-עֲוֹנוֹת
 יִכַּס הַלֵּילָה בְּשַׁחֲרוּט־לִכְנָפָיו
 וְרַק בְּדַמְדוּמֵי-מִגֹּר יִרְאֵם לָנוּ.

תואס

גַּם אַתָּה הַסְתִּירִים. רַב מִן הַתּוֹעֵבוֹת!
 הַגִּידִי עֵתָה לִי, בְּאֵיזָה פֶּלֶא
 מִשְׁבֹּט פָּרָא זֶה צְמַחַת אֶתָּה?

איפיגניה

לְאֶטְרָאוֹס בְּכוֹר הִיָּה אָגַמְמֶנוֹן,
 הוּא אָבִי. אָכֵן, זֹאת אֲגִידָה, בּוֹ
 מִרְאשִׁית יְמֵי-חַלְדֵי רְאוּ עֵינֵי
 אֶת דְּמוּת־הַמוֹפֵת שֶׁל הָאִישׁ הַמְשֻׁלָּם.

לו ילדה קליטמנסטרה אותי, ראשית-פרי
 האהבה, ואחר את אלקטרה.
 הארץ שקטה תחת שבט אבי
 והמנוחה שפרה על בית טנטלוס,
 ממנו נעדרה ימים רבים. אפס
 לבב ההורים שאל, לכליל אשרם,
 עוד בן, וכמעט נמלא חפץ זה,
 אשר בין שתיים האחיות גדל
 אורסט, בן-השעשועים, והנה צרה
 חדשה פקדה משפן-המבטחים.
 הלא הגיע שמע המלחמה
 אליכם, בה כל צבא נשיאי-יון,
 לנקם את שד היפה שבנשים,
 על חומות טרויה יחד חנה סביב.
 אם לכו את העיר, נקמתם באה,
 בל אדע. אבי נהג חיל היונים.
 באוליס חכו שוא לרוח נוח:
 כי חרה אף דיאנה במנהיגם
 ומצור בנחפזים ובפי קלחס
 את בת-המלך דרשה, את הבכירה.
 משכוני משך, אותי ואת אמי,
 במרמה אל המתנה; גררוני
 עד לפגי המזבח ונקדישו
 את זה הראש לאלה. – היא נרצתה:
 לא תפצה בשפקד דמי ותעטני
 עונה, מעטה-ישע; פה בהיכל

הִזָּה סָקַחְתִּי עֵינַי מִן הַמּוֹת.
 אֲנֹכִי הִיא, אֲנֹכִי אִיפִיגְנִיָּה,
 בַּת אֲגַמְמָנוֹן, נִכְדַּת אֶטְרָאוֹס,
 קָנִינָן הָאֵלֶּה, הַמְדַבְּרֹת אִתְּךָ.

תואס

לֵבַת הַמֶּלֶךְ יִתְרוֹן וּשְׁאֲר־אֲמוֹן
 לֹא אָתָּן מֵאֲשֶׁר לְלֹא־הִידוּעָה.
 אֵת דְּבַר־מִשְׁאֲלֹתַי תְּחַלֶּה אֲשַׁנָּה: בְּאֵי,
 לְכִי אַחֲרַי וְחַלְקִי אֶת־פְּלִיאֹתַי.

איפיגניה

אֵיךְ אֵהִינן לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה זֶה, הַמֶּלֶךְ?
 אִם לֹא לְאֵלֶּה, אֲשֶׁר מִלְּטָה נַפְשִׁי,
 לְבַדָּה זְכוּת עָלַי חַיִּי הַמְקַדְּשִׁים?
 הִיא מִצְאָה מִקְלָט לִי וּתְשַׁמְרֵנִי
 לְאֵבִי פֹה, אֲשֶׁר לְמַדֵּי יִסְרָה
 בְּמִרְאֵה־הַתַּעֲתוּעִים אוֹתוֹ, אוֹלֵי
 לְמִיטֵב שְׂמַחַת־נַפְשׁוֹ לְיַמֵּי־זְקֵנָיו.
 וְאוֹלֵי קְרוֹבָה תְּשׁוּבָה לִי בְרַגְנָה;
 וְאֲנִי, בְּלִי תַתִּי לֵב לְדַרְכָּהּ, אֲשִׁים
 עָלַי חֲרָצְבוֹת עֲתָה וְלֹא חִפְצָה?
 בְּקִשְׁתִּי אוֹת, אִם יִשְׁׁלִי לְהִשְׁאֵר.

תואס

הָאוֹת לָךְ, כִּי עוֹד פֹּה אָתָּה. אֵל בְּפִחְדְּךָ
 תַּתּוֹרִי מִפְּלֵט לָךְ כְּמוֹ־נָה לְחַנּוּם.

לְשׂוֹא יִכְבִּירוּ מַלְיִים לְשִׁיב פְּנִיָּם;
הַשׂוֹאֵל יִשְׁמַע רַק הָאֲחַת: לֹא.

איפיגניה

לֹא מַלְיִים הֵן לְהַכּוֹת בְּסַנּוּרִים:
גִּלִּיתִי אֶת מַעֲמַקֵּי-לְבִי לָךְ.
וְאִם לֹא תֹאמַר לָךְ לְנַפְשִׁי,
מִה־נִּכְלַ וּמִה־יִּיחָרֵד בִּי לְבָבִי
אֵל אָבִי וְאֵל אִמִּי וְלֵכֵל קְרוֹבִי?
כִּי בְּאוֹלְמַיִם הָעֲתִיקִים, מְקוֹם
הַתּוֹנֶה עוֹד לְפַעֲמַיִם תִּלְאַט שְׂמִי,
הַשְׂמַחָה, כְּמוֹ עַל בֵּת אֶרְיֹנָה נוֹלָדָה,
מֵעֲמוּד לְעֲמוּדִים תִּקְשֶׁר אֶת
הַיָּפָה מִכֵּל שִׁלְשׁוֹת הַפְּרָחִים.
הוּא לֹא שִׁלְחַתְנִי בְּאַנְיוֹת שְׂמָה
וְנִתְתָּ תִיִּים חֲדָשִׁים בִּי וּבְכֶלָּם!

תואס

לָכִי לָךְ אֶפּוֹא, שׁוּבִי! אֲשֶׁר יֹאמַר
לְבָבְךָ לָךְ עָשִׂי וְאֵל תִּקְשִׁיבִי
לְקוֹל הַתְּבוּנָה וְעֲצַת-הָאֲמָת.
תִּי כִּלְעֲצָמָךְ אֲשֶׁה וְהַסְגִּירִי
בְּיַד הַיָּצָר נַפְשִׁי, יִתְפַּשׂ בְּךָ
וַיִּטְלֹטֶלְךָ בְּלִירְסוֹן שֵׁם וְהַנָּה.
אִם יִבְעִיר חֶשֶׁק לְבָן, לֹא תִמְנָעַן
מִיַּד הַבּוֹגֵד כֹּל מוֹסְרָה קְדוֹשָׁה,

אשר מורעות בעלן או אביהן,
 הבטוחות והנאמנות, ימשך אותן;
 ואם היקוד המתיר שך בלבבן,
 לשוא באמונת-לב ובכח תפצר
 ותיגע לפתותן לשון-הזקב.

איפיגניה

הה זכר, המלך, דברך רבי-הנדיבותו
 הככה תגמל אמון-לבי? נראה
 נראית מוכן, את הכל לשמע.

תואט

ללא-פללתי לא הייתי בוכן;
 ולו צפיתיו: האם לא ידעתי,
 כי באתי לעשות קנין פה עם אשה?

איפיגניה

אל-נא, המלך, את מיננו תנאץ
 הדל. לא כנשקכם פלי-הדר,
 אך לא מגנה נשק אשה הוא.
 האמינה, ויתרוני הוא עליך,
 כי אדע, אשר ייטב לך, ממך.
 מבלי הדעת אותי גם אותכה,
 בריתנו, תאמר, תהי לאשר לנו.
 מלא רוח טובה ומלא רצון טוב,
 תפגיע בי, כי אאות לחפצך;
 ואני לאלים אודה על פי נתנו

בְּלִבִּי אֶת הַתְּקֵה, לְבִלִּי בֹא
בְּפִרִית הַזֹּאת, אֲשֶׁר לֹא רָצוּ הֵמָּה.

תואס

לֹא אֵל מְדַבֵּר; לְבָךְ הוּא הַמְדַבֵּר.

איפיגניה

רַק מְלַבְּנוּ הֵם מְדַבְּרִים לָנוּ.

תואס

וְאֵין גַּם לִי הַזְכוּת לְשִׁמֵּעַ אוֹתָם?

איפיגניה

הַסַּעַר יְבַלֵּעַ אֶת הַקוֹל הַרָךְ.

תואס

רַק הַכֹּהֲנִת לְבִדָּה תֵּאָזֵן אוֹתוֹ?

איפיגניה

לְנִשְׂיָא לְהִבְחִינוּ קִדְּם כֹּל.

תואס

מִשְׁמֶרֶת־קַדְשֶׁךָ זֶה וְזִכּוֹת הַיְרֻשָּׁה

עַל שְׁלֹחַן יְפִיטֵר יְקַרְבוּךָ יִתֵּר

לְאֵלִים מִן הַפָּרָא קְרוֹי־הָעֵפֶר.

איפיגניה

כֹּה אֲשֶׁא עֵתָה חֲטָא הַתְּגַלּוֹת-לְבִי,

שְׁאַלְצְתָּנִי לָהּ.

תואט

בְּיָאָדָם אָנִי

וְטוֹב, כִּי נִגְמַר. יַעֲמַד אַפּוֹא דְבָרֵי:

אֶת פִּהֲנִי לְאֵלֶּהָ, בְּךָ בְּחֶרֶה;

אֶךְ לִי דִיאָנָה תִסְלַח, כִּי חֲשַׁכְתִּי,

בְּלֹא-צֶדֶק וּבְתוֹכַחַת-נַפֶּשׁ פְּגִימָה,

אֶת הַקְּרָבָנוֹת הָעֲמִיקִים מִנָּה.

לֹא יִקְרַב זֶר בְּשָׁלוֹם אֶל חֲפְנֵי:

מִקְדָּשׁ-יְמִים נְכוֹן לֹו הַמְּנֹת.

אֶךְ אֶת בְּנֵעַם יְדִידוֹתֶךָ, בָּהּ

יֵשׁ רַגַע אֶהְבֵּת בֵּת רַכָּה, רַגַע

נְטִית-נַפֶּשׁ צְנוּעָה שֶׁל אַרְוֶשָׁה

שֶׁמְחַתִּי לְרֵאוֹת, כְּמוֹ בְּחֶבְלֵי-קֶסֶם

קֶשְׁרֵתִי, עַד שֶׁכַּחֲתִי אֶת חוֹבְתֵי.

הַפִּלֶת מְרַדְמָה מִתּוֹקָה עֲלֵי-חוּשֵׁי,

לְאָזְנִי תִלְוֶנָת עַמִּי לֹא הִגִּיעָה;

וְהִנֵּה יִצְעֲקוּ קוֹל גְּדוֹל שְׁבַע

אֵלַי עַל אֲשַׁמַּת מוֹת בְּנֵי בְּלֹא-עֵתוֹ.

לֹא אוֹסִיף לְעַצֵּר עוֹד הָעַם בְּעִבּוּרֶךָ,

הַמְּאִיץ בִּי וְדוֹרֵשׁ אֶת הַקְּרָבָן.

איפיגניה

בְּעִבּוּרֵי לֹא שְׁאַלְתִּי זֹאת מֵעוֹלָם.

לֹא יִבִּין אִישׁ אֶת דְּרָכֵי בְּנֵי-שָׁמַיִם,

בְּחֶשְׁבוֹ, צְמֵאֵי-דָם הֵם: רַק תְּשׁוּקוֹתָיו

האכזריות אשר בו ישאילם.
 אם לא האלה היא שהוציא אתני
 בידה היא מתחת יד הכהן?
 ממותי יקרה עבודתי לה.

תואס

לא לנו בשכלנו קל-התנועה
 לפרש או לשנות כלבנו
 המנהג, נקדש זה מכבר. עשי
 חובתך את, אני חובתי אעשה.
 שני זרים, אשר נמצאו במערות
 החוף מסתתרים, ואל-יכון טובה
 לא ידרשו לארצי, הם בדי.
 לו יהיו שנים אלה קרבן ראשון
 לאלה, קרבן-צדק, נגרע מנה
 זה ימים רבים! אני שולחם הנה;
 הלא יודעת את את העבודה.

מעמד רביעי.

איפיגניה לבדה

יש לך עגנות, גברת-ישועות,
 לעטף בהן מרדפי אל-חנם,
 ועל כנפירוח מזרעות גורלם,
 זרעות-נחושה, על-פני הים,
 על-פני רחבי מרחקי הארץ,
 ואל אשר יהיה לבבך, לשאתם.

לָךְ הַתְּבוּנָה וְצוּי הַשְּׂתִיד לָךְ,
 וְאֲשֶׁר הָיָה וְעָבַר לֹא עָבַר לָךְ,
 וּמִבְּטָךְ לָן עַל נְאֻמֶיךָ,
 כְּמוֹ אוֹר־נְהַרְךָ, חַיֵּי־הַלְּלוֹת,
 עַל־פְּנֵי אֲדָמָה יִלִּין וַיִּמְשַׁל.
 מְנַעִי, הֵא מְנַעִי אֶת יָדֵי מַדְם!
 בְּרַכָּה וּמְנוּחָה לֹא יָבִיא לְעוֹלָם;
 כִּי דְמוּת הַנְּרָצָה, אִם גַּם בְּשִׁגְגָה,
 תֵּאָרֵב לְשָׁעוֹת הָרְעוֹת וְתִרְגִּיו
 אֶת הַרוֹצֵחַ בְּלֹא־חַפְצוֹ וְנִעְצָב.
 כִּי אֶהֱבֵ יֵאֱהָבוּ בְּנֵי־הָאֱלֹמוֹת
 דוֹרוֹת בְּנֵי־אָדָם הַטּוֹבִים, הַנְּפוֹצִים
 עַל אֶרֶץ רַבָּה, וּבְרָצוֹן יֵאָרִיכוּ
 חַיֵּי בְּתִמְנוּתָהּ הַמְּמַהֲרִים לְחַלְּףָהּ,
 יִתְּנוּ בְּרָצוֹן לֹו עַל מְרָאֵה שְׂמִיָּהֶם,
 מִשְׁכַּן־כְּבוֹד־נִצָּחִים, יַחַד עִמָּהֶם,
 עוֹד שְׁעָה קְלָה לְהַתְעַנֵּג וְלִטְיֵשׁ.

עלילה שניה.

מעמד ראשון.

אורסט. פילדס.

אורסט

אך שביל-המָוֹת הוא, נהלֵךְ בוֹ:
כֹּל צַעַד תּוֹסִיף וְתֵאֵלֵם נַפְשִׁי.
אֵת פְּנֵי אִפּוֹלֹוֹ כִּי חֲלִיתִי לָסִיר
מִצְלָעֵי לִוְיָהּ זֶה שֶׁל רוּחוֹת-נְנֻקִים
מִלְּאוֹת-זוֹעָה, נִרְאָה, פְּדוּת נִישֵׁע
בְּחֻבּוֹן דְּבִיר-אַחוֹתוֹ, חֲמֻדַּת-לְבוֹ,
מוֹשֶׁלֶת טוֹרִיס, הוּא מִבְּטִיחַ לִי
בְּאִמְרֵי-אֵל וּדְאִים, רַב־יִתְקֹנָה.
וְהִנֵּה קָם הַדְּבָר, כִּי כֹל עֲנִי
עִם תִּי-חֲלָדִי יַחַד יִתֵּם כְּלִיל.
אָכֵן מֵה-יִקַּל לִי, אֲשֶׁר יִדְ-אֵל
אֵת לְבִי כּוֹצֶה, הִמָּמָה אֵת רוּחִי,
לְוֹתֵר עַל גְּעִימוֹת אוֹר־הַשָּׁמַיִם.
וְאִם לְנִכְדֵי אֵטְרָאוֹס לֹא מָנָה

כבוד מוֹת־גְבוּרִים לְנַחַל עַל שְׂדֵה־קֶטֶל,
 וְאִם עָלִי כְּאֲבוֹתַי וּכְמוֹ־אָבִי
 מוֹת בְּהִמְת־טְבַחְהָ, קָרַבְנ־דָּמִים, לְמוֹת:
 לֹו יִהְיֶה כֵּן! טוֹב לִי כִי אֶפְלֵ קִלְלָה
 פֹּה לְפָנַי הַמְּזַבַּח מֵאֲשֶׁר
 בְּפִנֵּה הַנְּדַחַת, מְקוֹם אֵת רִשְׁתּוֹ
 מְרֻצַּח־חֲרָשׁ, וְהוּא שְׂאֲר־בְּשָׂר, יִטְמֵן.
 עַד אִזְּ חַדְלָנָה מְנִי, בְּגוֹת־תַּחְמִיּוֹת,
 אֲשֶׁר כְּכִלְבִּים מְשֻׁחֲחֵי־טָרֶף אֲתָן
 הוֹמִיּוֹת, שׁוֹאֲפוֹת, מְרִיחוֹת דָּמֵי
 הַנוֹטֵף וְצִיּוּנִים שֵׁם לְדַרְכֵי.
 הַנְּחַנָּה לִי, עוֹד מְעַט אֲלִיכֵן אֲרַד:
 בַּל יִרְא אֲתָכֵן אֹר הַיּוֹם, לֹא אוֹתִי.
 בַּל תְּהִי יְרִיעַת־אֲרָץ זֶה יִרְקָה
 לְמְקוֹם תַּעֲתוּעֵי מַפְלְצוֹת־הַשְּׁחַת.
 מִתַּחַת שָׁם אֲמַצְאֲכֵן: שָׁם יִפְרֹשׁ
 עַל הַכֹּל גּוֹרֵל שְׁנֵה לִי־נִצְחִים.
 אַף אֲתָה, פִּילֶדֶס, הַחֵף מִפְּשַׁע
 וּמַחֲלֵק אֹתִי פִּשְׁעֵי וְגִלּוֹתִי,
 מֵה־צָר לִי לְכַתֶּךָ בְּלֹא־עֲתָךְ עָמִי
 לְאֲרָץ־יְגוֹן זֶהוּ תִיּוֹף הֵם אוֹ מוֹתֶךָ,
 אֲשֶׁר עוֹד יִתְנוּ תִקְנָה בִּי אוֹ פַחַד.

פִּילֶדֶס

לֹא עוֹד, אוֹרֶסֶט, כְּמוֹךָ מוֹכֵן אָנִי
 לְרַדַּת אֵל זֶה מִמְלִכוֹת־הַרְפָּאִים.

עוד אֶתֹר בֵּין הַדְּרָכִים הַמְּסֻבֹּת, וְעוֹד
 הַנְּרָאוֹת כְּלֵן פְּנוֹת לַיֵּצֵצִימֹת, וְעוֹד
 לְבָקִיעַ מוֹצֵא אֶל הַחַיִּים לָנוּ.
 אֵין דַּעְתִּי אֶל הַמּוֹת; הַגּוֹ אֶהְגֶּה
 וְאֶקְשִׁיב, אִם הָאֱלִים לֹא יִכְיֶנוּ
 לְאִיזָה מְנוּסָה טוֹבָה שְׂבִיל וְעֵצָה.
 הַמּוֹת בָּא, אִם יִירָאוּהוּ אוֹ
 לֹא יִירָאוּהוּ, וְאֵין לְפָנָיו מַעְצָר.
 אֶף עַת כָּבֵר הַפְּהֶנֶת מְרִים יָדָה
 לְשַׁחַת לְאוֹת־קָדֵשׁ מִלְּתֵלְיָנוּ,
 עוֹד אַחַת תְּהִי מַחְשַׁבְתִּי: תְּשׁוּעַתָּנוּ.
 הַשִּׁיבֶה־נָּא אֶת רוּחְךָ הַקָּשָׁה;
 הַשְּׁפֵק בְּךָ כֵּךְ יַחִישׁ הַסִּכְנָה.
 אִפּוֹלוּ נָתַן נָתַן לָנוּ דְבָרוֹ:
 בְּדַבִּיר אַחֲזוֹתוּ יֵשַׁע וְנִחַמָה
 עִם תְּשׁוּבָה לָךְ נִכּוֹנוּ. אֵין שְׁנֵי פָנִים
 לְדַבְּרֵי אֱלִים, כַּאֲשֶׁר יִשְׁגָה לְחַשֵּׁב
 הַטְּדָפָא, נִפְשׁוּ כִי תִשְׁתַּחֲוֶה עֲלֵינוּ.

אורסט

אֶת צַעֲיָה־הַשְּׁחֹר אֲשֶׁר לְחַיִּים פְּרָשָׁה
 עוֹד אָמִי לִי יוֹדְתִי עַל רֵאשִׁי
 תְּרַךְ, וְכֹה גְדַלְתִּי, כְּדַמוֹת אָבִי
 וְכַצְּלָמוֹ, וּמִבְטֵי אֱלִים הִיָּה
 לְתִלוּנָה מְרָה לָהּ וּלְעוֹנָבָה יָחַד.
 לְעַתִּים, כַּאֲשֶׁר יִשְׁבֶּה דַם אֶלְקָטְרָה,

אַחֲזִיתִי, אֶל הָאֵשׁ בְּעִמְקֵי אוֹלָם,
 בְּדַחֲקָתִי, לְפָנַי בְּלֶחֶץ בַּיַּד, אֶל חִיקָהּ
 וְאֵבִיט בָּהּ, וְהִיא בּוֹכִיָה מֵרָח,
 בְּעֵינַיִם גְּדוֹלוֹת. אֲזוּ תְדַבֵּר עַל
 אֲבִינוּ לִי, הַנְּעֻלָּה, רַבּוֹת. כַּמָּה
 חֲשַׁקְתִּי לְרֵאוֹת אוֹתוֹ, לְהִיּוֹת אֲצִלוֹ
 אֲמַרְתִּי רַגַע, מִי יִתְּנֵנִי שֵׁם
 בְּטְרוּיָה, רַגַע, מִי יִתְּנֵהוּ עִמִּי.
 אֲזוּ בָּא הַיּוֹם -

פִּילֹדֶס

הוּא תְּנֵה לְרוּחוֹת־תְּנֵפֶת
 לְסַפֵּר זֶה עִם זֶה לְעֵת־הַלְּיָלָה
 עַל אוֹתָהּ שְׁעָה. זְכוּרֹן יָמִים יָפִים
 לֹא יִתְּנוּ כַח בְּנוֹ, רַב וְרַעְנָן,
 לְדֶרֶךְ חַיִּי־גְבוּרָה. אֵלִים זְקוּקִים
 הֵם לְבְנֵי־אָדָם טוֹבִים, יַעֲבֹדוּם
 עַל־פְּנֵי זֶה אֶרֶץ גְּדוֹלָה. גַּם לָךְ
 יוֹחִילוּ; לֹא שְׁלָחוּךָ עִם אֲבִיךָ
 בְּרִדְתוֹ לְאָרְקוֹס וְלֹא־חֶפְצוֹ.

אוּרְסֵט

הוּא לֹא בְּשׂוּלֵי בְּגָדוֹ אֲזוּ אֲחִיָּתִי
 וְהִלְכְתִּי אַחֲרָיו.

פִּילֹדֶס

הִנֵּה כָכָה אֵלֶּה,

שְׁשָׁמְרוּ אוֹתְךָ, דָּאָגוּ גַם לִי.
 כִּי מָה הָיִיתִי אֲנִי לוֹלֵא אֶתְּךָ,
 עַל לֵב לֹא אוֹכֵל הַעֲלוֹת, אַחֲרֵי כִי
 רַק אֶתְּךָ וּבַעֲבוּרְךָ מִלְּדוֹתַי
 אֲנִכִּי חַי וְלִרְאוֹת חַיִּים אֶחַפֵּץ.

אורסט

הוּ אֶל-נָא תִנְפִירְנִי אֶת הַיָּמִים
 הַהֵם הַיָּפִים, בָּם לִי בֵיתְךָ הָיָה
 לְמַקְלֵט-דָּרוֹר, אָבִיךָ נְדִיב-הַלֵּב
 בְּאַהֲבָה וּבְחֶכְמָה טַפַּח אֶת
 הַצִּיץ הָרַף וְקוֹפֵא לְהַצָּאִים;
 בָּם אֶתְּךָ, רַע מְלֵא חֲדוּהַ תְּמִיד,
 כְּצַפְרֹת-כְּרָמִים קָלָה וּמְנַמְרַת
 סְבִיב פָּרַח כְּהֶה, יוֹם וַיּוֹם סְבִיבוֹתַי
 קִסְמַתְּ חַיִּי אֹר וְצַחוֹק חֲדָשִׁים
 וַתִּצֵּק חֶשְׁק־נַפְשֶׁךָ בְּנַפְשִׁי,
 עַד אִם, שָׁכַח עֲנִי, יַחַד אֶתְּךָ
 נִסְחַפְתִּי בְּהַמוֹן נְעוּרִים פְּוִינִים.

פילדס

אָז צָצוּ חַיִּי, בְּאַהֲבָתִי אוֹתְךָ.

אורסט

אָמַר: צִץ עֲנִי, וְדַבְרַת אֲמַת.
 הֵן זֹאת הָאִימָה אֲשֶׁר בְּגוֹרְלִי,
 כִּי כְּמַפְהֵ-דָבָר, גִּרַשׁ מִן הַמַּחְנֶה,

בְּסִתְרֵי־לִבִּי אֶשָּׂא כְּאֵב וּמֹת;
 אֲשֶׁר אִם אָבֹא מִבַּחַר נִוְה־הַשְּׁלֹמֹם,
 חֵישׁ מִהָר סִבִּיבֵי בְּכָל פְּנִיִם פּוֹרְחִים
 אוֹת הַפְּלִיגוֹן, בָּא לְאֵטוֹ, יִצְיִן.

פילדס

אֲנִי הִרְאִשׁוֹן מִתִּי מוֹת זֶה,
 אוֹרְסֵט, לוֹ נִשְׁמַת־פִּיָּה הִיָּתָה רַעַל.
 אִם אֵין אֲנִי עוֹד מְלֵא עוֹ וְחֻשְׁקִי?
 וְאֶהְבֶּה וְחֻשְׁקִי הַכּוֹנִפִים הֵם
 לְמַעֲשִׂים גְדוֹלִים.

אורסט

מַעֲשִׂים גְדוֹלִים? בְּנִי,
 יִדְעֵתִי עֵת, רְאִינוֹם לְפָנֵינוּ.
 אֲזוֹ כִּי דַלְקָנוּ אַחֲרֵי חִיתוֹ-פָּרָא
 עַל הָר וְגִיא, וְאִמְצִי לֵב וְאֶגְרוֹף
 כְּקַדְמוֹן אֵב, בְּכִשְׁלֵי־יָד וּבְחֶרֶב
 אֶת עַקְבוֹת חִית־הָעֲנָקִים כֹּה,
 אֶת מִסְתְּרֵי הַשׁוֹדֵד מִצֵּא קוֹיָנוּ;
 וְאֲזוֹ לַעֲת הָעֶרֶב כִּי יִשְׁבְּנוּ
 עַל שֵׁפֶת הַיָּם הַרְחֵב אֲמוֹדֵי־שְׁלוֹה,
 הַגְּלִים שִׁחְקוּ עַד לְרִגְלֵינוּ,
 הָעוֹלָם נָח כֹּה גְדוֹל וּפְתוּחָה:
 אֲזוֹ יֵשׁ כִּי יִתְפַּשׂ אִישׁ בְּחֶרְבוֹ פְּתָאם
 וּמַעֲשֵׂי־עֲתִיד יִבְקְעוּ סִבִּיבֵנוּ

כמאורות לבלי־ספר מתוך הליכה.

פילדס

בליקץ המפעל הוא, אשר לבצעו
הנפש תכל. כל מעשה נשאה לעשות
כרגע במלא־נדלו, כאשר יצמח
ויהי ברבות הימים אחרי עברו
בפי המזמרים דורות וארצות.
מה־יפה ספור מעשי אבות, עת
העלם, בדמי צל־הערב יושב,
עם צליל הכנור יחד יגמענו;
וכל מעשינו הם בפני מעשיהם
רק עמל ורטיס־שוא!
כה נרדף אחרי הבורח מני
ולא נתן לב לדרך, בלך בה,
ולא נראה על־ידינו צעדי אבות
ועקבות חיי־בשרם על אדמות.
כה גרוץ, נחיש תמיד אחרי צלם,
אשר בהדרת־אל בקצה־מרחקים
על עביו־הב ראש ההרים יעטיר.
לא אוקיר איש, ינשא נפשו, כמו
אוילי ירוממו פעם פי העם;
ואולם ברך, עלם, את האלים,
שכבר על־ידיך הרבו ככה לעשות.

אורסט

אם זכו את האיש במעשים טובים,

כִּי יִסִּיר אִיד וּפְגַע מֵעַל אֶחָיו,
 כִּי יִרְחִיב גְבוּלוֹת אֶרְצוֹ, יִבְצָרְמוּ,
 וְאוֹיְבֵי־קְדוּמִים יִפְּלוּ אוֹ יָנוּסוּ:
 אֲזַי יִבְרַכְמוּ כִּי לֹא חָלַק אֵל,
 אֶת רֹאשׁ מְשׁוֹש־הַחַיִּים, קֶץ מְשׁוֹשָׁם.
 כִּי בָחַרוּ הָאֱלֹהִים לְהִיּוֹת טִבַּח,
 לְרִצַּח אַמִּי, אַכְבְּדָנָה עוֹד,
 וּבְנִקְמָם כֹּה תוֹעֵבָה בְּתוֹעֵבָה,
 בְּרִמְזָם לִי עַד שַׁחַת הִבִּיאוּנִי.
 הָאֲמִינָה, עֵינָם בְּבַיִת טְנִטְלוֹס
 זֶה שָׁמוּ, וְאֶף אָנֹכִי, נִצַּר אַחֲרוֹן,
 לֹא לִי בְלִי־חֲטָא לְהוֹצִיא נַפְשִׁי, לֹא
 בְּטַהֲרָה.

פִּילֹדֶס

לֹא יִפְקְדוּ הָאֱלֹהִים
 עוֹן הָאָבוֹת עַל הַבָּנִים כֹּל אִישׁ,
 אִם טוֹב אוֹ רָע, בְּפַעְלֹו יִשָּׂא שְׂכָרוֹ.
 אֶת בְּרַכַּת הוֹרִיו יִירֶשׁ, לֹא קִלְקְלֶתֶם.

אורסט

לִי נִרְאָה, לֹא בְרַכְתֶּם פֹּה תִנְחַנּוּ.

פִּילֹדֶס

אָבֵל לְכַל־הַמַּעַט רְצוֹן אֱלֹהִים גְּדוֹלִים.

אורסט

כִּי עָתָה רְצוֹנָם הוּא, אוֹתָנּוּ יִשְׁחִית.

פילדס

עשה אשר יצו לך ונחה.
 כי תשיב לאפולו את אחותו,
 ובשבתם שניהם יחד אז בדלפי,
 על עם, נדיבות הונה, יראת פבדום,
 אז יש בשכר פעלתך חסד לך
 זה צמד עליון, מלש ימלטה
 מיד בנות-התחתיות. כבר לא תעז
 בחרשה קדושה זה אף אחת לתדר.

אורסט

אז אמות פה לכל-המעט במנוחה.

פילדס

לא אחשב פן אני ובד-חרוצים
 קשרתי כבר את הנה ואת יהיה
 ופשר לו נתתי בדומיה.
 אולי זה-כבר בסוד האלים יגמל
 המפעל. לב דיאנה נכסף לעוב
 החוף הזה העריץ לברברים
 עם קרבנות-דמם, קרבנות נפשות-אדם
 למעשה כפיר זה נועדנו אנו,
 עלינו ישימוהו, ואמנם פלא,
 כי הנה אל השער פה נדחקנו.

אורסט

בחכמה תארג את עצת האלים

וְאֵת מְאוּיֶיהָ לְמַסְכֶּת אָחַת.

פִּילֹדֶס

מִה חֲכַמַת אָדָם, אִם לֹא יֵשִׁים לָב
 וְלֹא יִקְשִׁיב לְרִצּוֹן שׁוֹכְנֵי-בְשָׁמַיִם
 לְמַעֲשֵׂה קֶשֶׁה יִקְרָא אֶל הָאָדָם
 יִקְרֶה-רוּחַ, אֲשֶׁר הִרְבָּה פֶּשַׁע,
 וַיְצַו לְכַלּוֹת לוֹ אֵת נִרְאָהוּ נִמְנָע.
 הַגְּבוּר יִנְצַח וּבַתְּשׁוּבָה
 לְאֵלִים יַעֲבֹד כִּכָּה וְלַעֲוֹלָם,
 אֲשֶׁר עֲטָרַת-כְּבוֹד יַעֲנֹד לוֹ.

אֹרִיסֵט

אִם מִנָּה אֵל לִי לְחִינּוֹת עוֹד וְלַפְעַל,
 לוֹ יִסֵּר מֵעַל רֹאשִׁי כְּבֹד-הַסֶּבֶל
 אֵת רוּחַ-הַסְּחָרְחָרֶת, מִהַדְּפְנֵי
 בְּדֶרֶךְ-חֲלָקִלְקוֹת זֶה, הַמֵּי-אֵם עֲקָבָה,
 עַד שֶׁצְרִי מוֹת. לוֹ בְּחַסְדּוֹ יוֹבִישׁ
 הַמַּעֲיָן, הַגּוֹבֵעַ נִגְדֵי תָמִיד
 מִפְּצָעֵי אֵם וְעַד-בְּלִיקָץ מִשְׁקַצְצָנֵי.

פִּילֹדֶס

בְּמִנוּחָה צַפָּה לוֹ! הִרְעָה תְּרַבָּה
 וּמְקוֹם הַפּוֹרִיּוֹת תִּמְלֹא אֹתָהּ.
 תֵּן לִי וְאֲדַאג, הִנֵּה שָׁלוֹ אַחֲרַי,
 כְּדָרֵשׁ הַמַּעֲשֵׂה. לַחֹת מְאֻחָדִים,
 וְקִרְאֵנִי לָךְ וּשְׁנִינּוּ יַחַד נִלְךָ

במשנה גבורה להשלים מפעלנו.

אורסט

אני שומע פי אוליסס דבר.

פילדס

אל תלעג. יבר לו כל אדם גבור,
אשר בעקבותיו יגיע לכבש דרכו
אל האולימפוס. אודה לך: לי נראה,
הערמה והפקחות לא תגרענה
מכבוד האיש, למעשים גדולים ישאף.

אורסט

אהבתי איש, לבבו עז וישר.

פילדס

על-כן מפיה עצה לא שאלתי.
כבר נעשתה התחלה. את שומרינו
חקרתי והצלתי רב ממיהם.
לי נודע, אשה זרה, בחירת-אלים,
חרצבות שמה על זה חקיהדמים:
לב זך ותפלה זכה עם לבונה
לאלים תקריב. תהלת טוב-להבה
פי הכל מלא; שמועה יש, משבט
האמזונות היא, על נפשה ברחה,
מאסון גדול, צפוי לה, נמלטה.

אורסט

אין זאת כי פקע כח עלטון-אורה

בְּקִרְבַּת הַפּוֹשַׁע, אוֹתוֹ תִרְדֹּף
 וּתְכַסּ כְּלַיְלָה בֶן-בְּלִיגְבוֹל הַמְּאָרָה.
 צָמְאֵדָם מִתְקַדֵּשׁ יִמִּיר אֶת תְּרַצְבוֹת
 הַחֹק הַעֲמִיק, לְמַעַן הַשְׁחִיתֵנוּ.
 זְדוֹן-יִצָּר פְּרֵא-מֶלֶךְ יִהְרַגְנוּ;
 לֹא תִצְלֵנוּ אִשָּׁה, כִּי יִתְאַנֶּף.

פִּילֶדָס

אֲשֶׁרִינוּ, אֲשֶׁר אִשָּׁה הִיא! כִּי גָבַר,
 וְגַם הַטּוֹב בְּגִבְרִים, רוּחוֹ יִסְכִּין
 בְּאִכְזָרִיוֹת, עַד אִם לְאַחֲרוֹנָה
 לְחֹק לֹא יַעַשׂ אֲשֶׁר תַּעֲבֶה נַפְשׁוֹ,
 הַהֲרַגְל יִכְבֵּיד לְבוֹ עַד בְּלִי-יָבַר,
 אֲבָל הָאִשָּׁה תַעֲמִד וְלֹא תִזוּז
 מִדַּעְתָּהּ, קִבְּעָה לָּהּ. יֵשׁ יִתְרֵ-תְקֵנָה
 מִמֶּנָּה לָּךְ בְּטוֹבָה מְבָרְעָה. - הַסוֹ
 הִיא בָּאָה; הַנִּיחַנוּ-נָא לְבִדְדָה.
 אֵין לִי לְהַגִּיד לָּהּ פְּרָגַע אֶת
 שְׁמוֹתֵינוּ, לֹא לְהַפְקִיר לְבְלִי-הֶשֶׁב
 בְּיָדָהּ גּוֹרְלֵנוּ. אַתָּה הוֹלֵךְ,
 וּבְטָרָם דְּבָרָה אַתָּה עוֹד אֲרֹאֶף.

מעמר שני.

איפיגניה. פילדס.

איפיגניה

מי אתה ומאיך זר, הגידת!

פְּנִיךָ נִרְאִים לִי לְפָנַי יוֹנִי
 רַב יֵתֵר דּוֹמִים מֵאֲשֶׁר לְסִקְמִי.

מסירה את כבליו

הַחֶפֶשׁ, אֲתֵן לָךְ, סִכְנָה בּוֹ.
 הָאֵלִים יִסְרִיפוּ מֵעַל רֵאשְׁכֶם!

פִּילֹדֶס

הֵה קוֹל מֵה־מְתוֹק! צְלִיל מֵה צוֹדֵד־נַפְשׁ
 לְשִׁפְת־הָאֵם בְּאַרְצ־נִכְרוֹ הָרִי־
 הַתְּכַלֶּת שֶׁל חוֹף־הַמּוֹלָדֶת רוֹאָה
 אֲנִי, הָאֲסִיר, נֶגֶד עֵינַי שְׁנִית
 וְנַפְשִׁי תְּגִיל בִּי. הִי־נָא בְּטוֹחָה
 בְּשִׁמְחָה זֹה, כִּי גַם אֲנִי יוֹנִי
 אֲמַנֵּם שְׂכַחְתִּי רְגַע, מֵה־מָּאֵד
 אֲנִכִּי זְקוּק לָךְ וְאַפֵּן לְבִי
 לְמִרְאֵה זֶה הַזֵּיו וְהַתְּפַאֲרֶת.
 הוּ אֲמָרִי לִי, אִם לֹא תַעֲלוּמָה כְּבֹדָה
 שְׁפִתֶיךָ תִּסְגֵּר, אִי מְקוֹר־מַחְצַבְתֶּךָ,
 לְמְקוֹר־הָאֵלִים יִדְמָה, בֵּין שְׁבִטֵינוּ.

איפיגניה

הַכֹּהֲנָה, אֲשֶׁר אֵלֶיךָ עֲצָמָה
 בְּחֶרְתָּה וְקִדְשְׁתָּה, דַּבְּרָה אִתְּךָ.
 הַסְתַּפְּקִנָּא בְּוָה; אֲמַר, מִי אַתָּה,
 וְאֵיזָה מִזֵּל רַע בְּיָדוֹן־מִמְשַׁלְתּוֹ
 הִבִּיאֲךָ עִם רַעַךְ הָלֵם.

פילדס

לספר אוכל חיש הרעה לך,
 אשר כחברה טורדה דבקה בנו.
 הו לו גם את, בת-אלים, חיש יכלת
 במבט-גיל של תקנה לשמחנו
 מפרתים אנו, בנים לאררט:
 אני הצעיר, קפלוס שמי נקרא,
 ושמו לאומדס, והוא הבכור.
 בינינו עמד את, קשה-לב ופרג,
 והשבית כבר במשחק-השעשועים
 שלום ראשית עלומינו ומשול-החוקם.
 ברוח מתון לדבר-אם שמענו
 כדעת אבינו נלחם לפני טרוניה
 אף באשר שב בשלל רב ומת
 כעבר ומנמה, חיש הפריד בין הצדדים
 הריב על-דבר המלוכה והירשה.
 אני נתמי ידי עם הבכור.
 הוא הרג את האה, בעון-הדמים
 הפוריות באף תרדפנה אותו
 ולא התנה מנוחה לו, ואולם
 אפולו, הדלפוני, ישלחנו
 עם תקנה אל החוף הזה הפרא.
 בדביר אהותו, צוה, כי נחפה
 ליד הפרוכה, תביא ישע לנו.
 אסורים אנו והובאנו הנה,
 מועדים לקרבנות. הן תדעי.

איפֿיגנייה

הנפֿלֶה טרוֹהֶה? הבֿטיחני־נא, איש יִקר.

פילדס

חרבה היא. הוּ הבֿטיחני־נא
 גם אתּ הצֶלֶה! קרבי אֶת הישועה,
 הבֿטיח אל. יִקְמְרוּ נחומיך
 על אחי. מהרי ותמכי לְבוֹ
 בְּמִלֶּה טוֹבָה. אוֹלָם שְׁמֵרֵי נִמְשׁוּ
 בְּדַבְרֶךָ אֲתוּ. זאת אֲבַקֶּשׁךָ מֵאֵד:
 כִּי גֵיל וְכָאֵב וְזִכְרוֹן דְּבָרִים הֵיוּ
 חִשְׁקֶךָ יַעֲבֹרוּהוּ, יִהְפְּכוּ כָּל־קַרְבֵּיו.
 קִדְחַת־הַשְּׁגָעוֹן תִּתְקַפְּנוּ
 וּנְפֹשׁוּ הַחֲפֹשִׁיָּה וְהִיפָה
 לְשֹׁלֵל הַפּוֹרְיוֹת הַרְעוֹת תִּהְיֶה.

איפֿיגנייה

אם גם אֶסוֹנֶךָ רב, אֲשַׁבֵּעַ אוֹתְךָ:
 שְׁכַחְהוּ עַד אִם הִלֵּל לִי סִפְרֶךָ.

פילדס

עִיר־הַתְּלִפִּיּוֹת, זוֹ שְׁנוֹת־עֶשֶׂר תְּמִימוֹת
 בְּפָנַי כָּל חֵיל־הַיּוֹנִים עֲמֹדָה, הִנֵּה
 לְשִׁמְמָה הִיְתָה וְלֹא תָקוּם עוֹד.
 אֶךְ קְבָרִים, קְבָרֵי מֵיטֵב גְּבוּרֵינוּ
 אֵל חוּף־בְּרָבְרִים זֶה עוֹד יִקְשְׁרוּ
 הַלֵּב. אַחֲיִלָּס שׁוֹכֵב שָׁם עִם רְעוּ

יפה-התאר.

איפיגניה

הנה כן הייתם
גם אתם, צלמי-אלהים, לעפרו

פילדס

גם פלמדס, איכס טלמונס,
לא שבו לראות שמש-המוקדת.

איפיגניה

על אבי יחריש, לא יכנה שמו
בין התללים. כן! עוד תי הוא ליו
ארָאנו עוד. הו קנה, קנה, לבו

פילדס

אך אשרי אלפי האנשים, מתו
המות, מר ומתוק, ביד אויב!
פי תחת תרועת כבוד-נצחון הכין
אל-איבה בעברתו, כי קשתה,
לשבים בלהות-שממה וקץ-יגון.
האם לא יחדר קול בני-איש עדיכם?
מקום שם תגיע, תשא סביב שמע
המעשים היו, כמהם לא נשמעו.
כה נעלמה ממך התאניה,
תמלא האולמים במימני
אנחות חוזרות תמיד? קליטמנסטרה

בְּעֶזְרַת יָד אַגְיִסְט לְבַעֲלָה יִקְשֶׁה,
 בְּיוֹם תְּשׁוּבָתוֹ רָצְחָה אוֹתוֹ נִפְשׁ! –
 כֵּן, מִכְבֶּדֶת אֶת אֶת בֵּית הַמֶּלֶךְ!
 אֲרָאָה, חָנֹם נֶאֱבַק לֹוֹת־לְבָבָךְ
 בְּשִׁמוּעַת־פֶּתַע זֶה כְּבִירַת־אִימָה.
 הָאִם בַּת רַע אַתָּה? הָאִם גּוֹלֵדֶת
 בְּעִיר הַזֹּאת לְאָחֵד שָׁכֵן קְרוֹב?
 אַל־נָא תַעֲלִימִי וְאַל תִּתְּעַבְרִי בִּי,
 כִּי רֵאשׁוֹן לָךְ בְּשַׁרְתִּי אֶת הַזְּנוּעָה.

איפיגניה

אֶת דְּבַר הַחֲטָאת סִפַּר, אִיךְ נַעֲשֶׂתָהּ?

פילדס

בְּיוֹם־הַתְּשׁוּבָה וְהַמֶּלֶךְ עָלָה
 בְּמַגּוּחָה וְרִוְה־נִחַת מִן הַרְחָצָה,
 אֶת כְּסוּתוֹ שָׂאֵל מִיַּד אֲשֶׁת־בְּרִיתוֹ,
 וְתִשְׁלַךְ הַמַּרְשַׁעַת בְּעֶרְמָתָהּ
 עַל כְּתָפָיו וְעַל חֲמֻדַּת־רֵאשׁוֹ מְטוּהָ
 רַב־קַפְלָיִם וּמִסְתַּבֵּךְ בְּתוֹךְ עֲצָמוֹ.
 וּבַעֲזוֹד הוּא שׂוֹאֵף, אִךְ לְשׂוֹא, לְהַחֲלִיץ
 כְּמוֹ מִתּוֹךְ הַרְשָׁת, וַיִּכְנֹו
 אַגְיִסְט, הַבּוֹגֵד, וּבְדַמ־עֲלֻטָּה
 גְּדוּל־הַנְּשִׂאִים אֶל הַמַּתִּים יָרַד.

איפיגניה

וְמָה הַגְּמוּלָה, הָאֶחָד־לְבַגְד קִבְלָז?

פילדס

הַכֶּתֶר וְהַמִּטּוֹת, כְּבֹר יִדְעָה.

איפיגניה

אֶךְ תֵּאָוֶה רְעָה חוֹלְלָה הַפְּשָׁעִי

פילדס

וְרִגְש־נֶגֶם שְׁמוֹר יָמִים רַבִּים.

איפיגניה

וּבִמָּה הַכְּאִיב לָהּ הַמְּלֶךְ כְּכֹהֵן

פילדס

בְּמַעֲשֵׂה רָע, אֲשֶׁר אִם סָלִיחָה

לְרִצַּח יֵשׁ, גַּם לֹא כִפְרָה תִהְיֶה.

אֶל אוֹלִים קָרָא לָהּ וְהַקְרִיב שָׁם,

כְּאֲשֶׁר הִתְקוּמְמָה בְּרוּחוֹת סֵעוֹת

לְמַסַּע חֵיל־הַיּוֹנִים אֵלֶּה אַחַת,

אֶת בְּתוּל, אִיפִיגְנִיָּה, הַבְּכִירָה

עַל מִזְבַּח־הַקֹּדְשִׁים לְדִיאָנָה,

וְהִיא נִפְלָה, קָרִיב־דָּם, לִישׁוּעַת עַמָּת.

הַדְּבָר, יֵאמְרוּ, מֵלֵא כֹה לְבָבָהּ

כְּאִב וְנֹעַם, עַד אִם נִפְתָּתָה

לְמֵאֲהָבָה, לְאַגִּיסְט, וּבְמוֹתֵיךָ

לְבַעֲלָה טוֹתָה רֶשֶׁת־הָאֲבִדוֹן.

איפיגניה בהתעטפה בצעיה

לִי דִי בְּזֶה. עוֹד תֵּשׁוּב לְרֵאוֹתַי.

פילדס כבוד

אין זאת כי גורל בית המלך נגע
עד עמק-לבה. תהיה מי שתהיה,
אל-נכון ידעה את המלך פנים
אל-פנים ומולדתה, לאשרנו,
בית-רוזנים הוא, ממנו פה נמכרת.
רק דם, הלב, ותן לכוכב-תקנה,
המנצנץ לנו, לחתר לקראתנו
בחדות רוח אמיץ ובתבונה.

עליזה שלישית.

מעמד ראשון.

איפיגניה. אורסט.

איפיגניה

האמלל, מוסרותיך אפתח
 לאות מנת-גורל קשה שבועתים.
 החפש, בו יזכה מקדש זה,
 כרגע-חיים אחרון מלא זמר
 לחולה אנוש, ציר-המנת הוא.
 לא אוכל עוד ואין לי עוד להגיד
 לנפשי, כי אבדתם! איך יכלתי
 לשלח יד מרצחת ולהקדישכם
 למות? ואין לאיש, יהי מי יחי,
 כל-עוד אני כהנת לדיאנה,
 לנגע בקדקדכם. אפס כי
 אמנע מעשות החובה, ידרש

המלך מני בחמת-אפון, אז
 באחת מנערותי יבחר תחתי,
 ואני לא ישאר לי לעזרכם
 זולתי חפץ תמים. הו בן-ארצי
 הנקבדו! הן גט אחרון העבדים,
 זה חלף עבר על-ינד הפירים
 של אלהי-האבות, יקר לנו
 במאד מאד על אדמת-נכר: איד
 אקבל פניכם אתם בדי גיל וברכה,
 אשר דמות הגבורים לי תביאו,
 למדתי לכבדם מאבותי,
 ותמלאו אור כל חדרי לב ותעדנו
 בתקנה יפה וחדשה אותנו!

אורסט

הבמו תחבולות-חכמה שמך תעלימי
 ומקור-מוצאך? או יש-לי לדעת,
 מי היא, אשר כבת-אלים תקבלני?

איפיוגניה

לך אתודע. עמה הגד לי
 את מאחיה רק החצי שמעתי,
 את אחרית אלה, אשר בתשובתם
 מטויה קדמם פתאם על סף-ביתם
 ובאפס-דברים גורל אכזר. אמנם
 צעירת-ימים אל חוף זה הובאתי,
 אף זכר אפכר עוד זה מבט-מורא,

נשאתי בתמהון וברעדה
 אל הגבורים. הם לקרב יצאו,
 כאלו נפתח האולימפוס כלו
 ואת צלמי קדמות-עולם כליי-נהרה
 לקרדת איליון למטה שלח
 ועל-פני כלם נהדר אגממנון!
 הו הגד ליו הוא נפל מת בנכלי
 רעיתו ואגיסט, אך דרכה רגלו
 על מפתן ביתו?

אורסט

כדבריך.

איפיגניה

אוי קר,

מיקני האמללה! ככה זרעו
 צאצאי טנטלוס מארה על
 מארה מלא תפנים, תפני-פראים
 וכעשב שוטה, ראש משומם יניד
 ויזרה זרע מאליף על עברים,
 מרצחים קרובי-בשר לבני-בניהם
 הולידו לחמת-נקם גומלה נצחו
 הו גלה לי את פסתה מדברי
 אחיד פתאם תשפת-החלקלה.
 איככה נמלט אחרון בני השבט
 הגדול, ילד-השעשועים, נועד
 ברבות הימים לנקם דם אביהו,

אורסט איך נמלט ביום זה הדמים?
האם גם אתו גורל דומה צד
ברשת-האבדון? האם נצל?
העודו חי? העוד אלקטרה תיה?

אורסט

הם חיים.

איפיגניה

שמש-פן, השאי לי לי
הנפות בקרניך, שימי אותן
לתודה לפני כסא פיטרו
כי הנני עניה ואלמת.

אורסט

אם יחסי-אורחים לך לבית זה מלך,
אם את בבית-משפחה קשורה אליו,
כאשר שמחתך לי תגל היפה,
או בלמי לבך ואחזי בו בחזקהו
כי קשה שבעתים לשמח
לשאת מכאבים, יתקפוהו פתאם.
לך נודע, נראה, רק מות אגממנון.

איפיגניה

האין לי די בשמועה זה עדנה?

אורסט

שמעף את הנועה רק למחצה.

איפיגניה

מה אירא עוד? אורסט ואלקטרה חיים.

אורסט

ולגורל קליטמנסטרה לא תיראי?

איפיגניה

לא תקנה גם לא פחד יצילנה.

אורסט

אף נפרדה מארץ-תקנה זה.

איפיגניה

הבידה בחמת-נחם שפכה דמה?

אורסט

לא, דמה-עצמה נמן לה המנת.

איפיגניה

ברר דבריה ולא אחקר חנם.

איהודאות בכנפים קודרות

תך פה וככה על הראש המפחד.

אורסט

הנה כן בחרו האלים בי

לשליח מעשה, אותו במחתיזות

ממלכת-האשמים החנוקה

וחדלת-קול בחפץ-לב הצפנתיה?

אך לְמֵרוֹת חֶפְצֵי יֵאֲלֹצְנֵי פִיךָ
הַנְּחַמְדוּ; לֹא לְבִדּוֹ רְשׁוֹת לְבַקֵּשׁ
גַּם שְׂמִיךְ מִן הַפֶּאֶב וַיִּשְׁיַגְנוּ.
יּוֹם מוֹת הָאֵב הַחֲבִיָּאָה אֶת אַחִיָּה
אֶלְקֶטְרָה וְהִצִּילְתוּ; סְטֵרוֹפִיוֹס,
גִּיס־אֲבִיו, קָבְלוֹ בְּרַב־רְצוֹן, גִּדְּלוֹ
עַם בְּנוֹ, שְׂמוֹ פִילֶדֶס, אֲשֶׁר בְּחֻבְלֵי
יְדִידוֹת רַבָּה נִקְשַׁר אֵל הַבָּא.
וּכְגִדְּלֶם יַחְדָּו, גַּם בְּקֶרֶב נַפְשָׁם
הַתְּאוּנָה הַבְּעֵרֶת גִּדְּלָה, לְנִקֵּם
אֶת מוֹת הַמְּלֹךְ. בַּלְבוֹשׁ זָר מִתְּחַפְּשִׁים,
בְּלִיר־וֹאִים, לְמִיִּקְנֵי בָּאִים הֵם,
כָּאֵלּוּ בְשֵׁרֶת מוֹת אוֹרֶסְט יָבִיאוּ
עִם אֶפְרוֹ. אֵין זֹאת כִּי תִקְבֵּל אוֹתָם
הַמְּלֹכָה. הֵם נִכְנָסִים אֶל הַבַּיִת.
אוֹרֶסְט יִתְנַדַּע אֶל אֶלְקֶטְרָה אֲזִי.
הִיא בּוֹ תִפְיַח אֲשֶׁר־הִנְקָמָה, זוֹ
בְּפָנֵי הָאֵם וְקִרְבָּתָהּ קִרְשׁ שָׁבָה
וְאֶכְלָה קִרְבָּהּ. חֶרֶשׁ תּוֹלִיכְנוּ
לְמִקּוֹם אֲבִיהוּ נִפְלֵ שָׁם, לְמִקּוֹם
שָׁם כְּתָם קַל וַיִּשָּׁן שֶׁל הַדָּם,
בְּחֻצָּפָה נִשְׁפָּךְ, צָבַע עוֹד אֶת פָּנָי
הַרְצָפָה, שְׁפִשְׁפָּה לְעֵתִים תְּכוּפּוֹת,
בְּקוֹיִם חוֹרִים, נוֹצְרִית־עֲלוּמָה.
בְּדִשׁוֹן־לְהִיִּם הַתְּאָרָה לֹא פִרְטִי
כֹּל מַעֲשֵׂה־הַבְּלִיעַל, אֶת חֵייתָ,

במצוקת-עבדות עברו ובבדידות,
את רהב-לב הבוגדים המאשרים
ואת השבר והאיד, לשניהם
מיד אם, היתה לחורגת, צפויים. -
פה אמצה לו אל ידו את התנית
ההיא הישנה, זו במרי-חמה
כבר פרעה רבות בבית טנטלוס,
וקליטמנטרה נפלה ביד בנה.

איפיגניה

הו בני-אלמות, אשר ימים טהורים
על עבי-אור מתחדשים תמיד תחיו
מלאי-אשר, העל-כן הנרתם
מחברת-אדם אותי ובקרבתכם
שמרתוני, אף זה מעשה-ילדות לי
צניתם, לזין את האש הקדושה,
ואת נפשי, כמו שלקבת בזיו תם,
זיו-עד, אל משכנותיכם על משכתם,
למען אאחר גם אעמיק להרגיש
את זעות בית-אבותי? - ספר לי
על-דבר האמלל! דבר על אורסט לי! -

אורסט

הו לו לדבר יכלו על-דבר מותו!
כמו תוססה מדם החללה עלתה
הרוח, רוח-אם,
ותקרא אל בנות-לילה הקדמוניות:

„אל לָנוּס לְמַרְצָח־אָם תִּמְנָה!
 רִדְפָנָה הַפּוֹשֵׁעַ! הוּא בְרִשׁוֹתְכֶן!”
 הֵן פּוֹקְחוֹת אֵינָן, סוֹקֵר מִבִּטְעֵינָן
 הַחֲלוּל כְּמוֹ בְרַעְבוֹן־נֶשֶׁךְ סְבִיבָן.
 הֵן זַעוֹת בְּמַעְרוֹתֵן הָאֶפְסוֹת,
 וּמִן הַפְּנוֹת רוֹחֲשִׁים וּבָאִים
 הַשֶּׁפֶק וְהַנְחָם, בְּנִי־לְוִיתָן.
 לְפָנֶיהֶן יַעֲלֶה אֵד אֶל אַחֲרוֹן;
 בְּמַעְגְלֵי־עֵבּוּי חוֹזֵר וּמִתְגַּלְגֵּל
 הַבּוּז לְמָה שֶׁהָיָה, בּוּז־נִצְחִים,
 וְנוֹסֵף עוֹעִים עַל רֹאשׁ הַפּוֹשֵׁעַ!
 וְהֵן, שְׂרִשׁוֹת לָהֶן לְהַשְׁחִית, דּוֹרְכוֹת
 אֲדָמָה יָפָה זֶה וְזֵרוּעַת־אֵל,
 מִמְּנָה גִרְשָׁה אוֹתָן קִלְעֵת־קְדוּמִים.
 בְּרָגֵל קָלָה רוֹדְפוֹת הֵן הַנְּמַלֵּט,
 מִנוֹחָה נוֹתְנוֹת רַק לְחֵדֶשׁ פַּחְדָּן.

איפיגניה

הָאֶמְלִי, הֵן גַּם אַתָּה כֵּן וְתִדַע,
 יִסוּרֵי פְלִיט מִסְכֵּן זֶה, מֵה־גְדוֹלָיִם!

אורסט

מֵה־תֵּאמְרֵי לִי? מֵה־דְּמִיוֹן פֹּה תִדְמִי?

איפיגניה

כְּמוֹ עָלְיוֹ רַצְח־אָח עָלְיָךְ יַעֲיָקוּ
 כְּכָר גָּלָה לִי הַסּוּד צְעִיר־אֶחְיָךְ.

אורסט

נשא לא אוכל, אשר מלך כובה
 את נפשך את הגדולה תוליד שולל.
 מסכת-שקרים לו בהקמה רבה,
 הזר לזר לו יארג, למוד-ערמה,
 למען טמן מצודה לו; בינינו
 תהי אמת!
 אני אורסט! וראש-אשמות זה
 צונח אל הבור ומבקש מות:
 יהי, בכל דמות ילבש, באו ברודו
 ותהי מי שתהי, אדרש לך
 ולרעי ישע; לי לא אדרשנו.
 את, נראה, שוזה פה ולא רצונך:
 תחבולה מצאו לנוס ועזבוני.
 לו ישקע גופי מן הצור בלי-חיים,
 לו יעשן עד הים למטה דמי
 ויביא קללה על חוף-הברברים
 לכו אתם, שם ביון היתהפיה
 להחל יתדו חיי-דרור חדשים.

הוא מתרחק

איפיגניה

הנה סוף סוף יבדת, מלאת-תקוה,
 היפה בבנות גדולה-אבות, ליו
 מה-כביר צלמך הוא, לפני נצבו
 כמעט לא תשיג עיני את יודך,

אֲשֶׁר פָּרִי רַב וְזוּרֵי-בְרָכָה טְעוּנוֹת,
 אֶת אוֹצְרוֹת הָאוֹלִימְפוֹס לִי תִשָּׂאנָה.
 כְּבִשְׁפַע מִתְּנוּת־יָדוֹ יִפְר מֶלֶךְךָ,
 פִּי מִצָּעַר לוֹ אֲשֶׁר לְאַלְפֵי אָדָם
 הוֹן רַב יִחְשַׁב, כָּכָה אַתֶּם, אֱלֹהִים,
 בְּמִתְנוּתֵיכֶם תִּכְרוּ הַנְּחֻשְׁכוֹת,
 מִנְּמִים רַבִּים הוֹכְנוּ וּבִתְבוּנָה.
 כִּי אַתֶּם רַק לְבִדְכֶם תִּדְעוּ אֶת
 הַטוֹב לְאָדָם, וְעֵינֵיכֶם יִרְאוּ
 כֹּל מִרְחַבֵי מַמְלַכְת־הַעֲתִידוֹת,
 עַת מִכֶּסֶה הָעֶרְפֵּלִים וְהַכּוֹכָבִים
 יֵכֵס הַמְּרַחֵק מִדֵּי עָרֵב לָנוּ.
 בְּמִנוּחָה תִשְׁמְעוּ אֶת תְּחִנָּתֵנוּ
 לְהַחִישׁ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם, תְּחִנַּת־יָלְדוֹ;
 אֵךְ יָדְכֶם לֹא תִנְשַׁל עַד־הָעוֹלָם
 אֶת פְּרִי־הַפּוֹ לְשַׁחֲקִים, טָרִם יִגְמַל,
 וְאוֹי לְאִישׁ, בְּקֶצֶר־נַפְשׁוֹ יַעֲזוּ
 לְקַטְפוֹ, מֵאֶכֶל חֵמֶץ לוֹ וּמָוֶת.
 הוּ אֵל לְאֲשֶׁר תִּתְּנוּ, לוֹ יַחֲלֵמֵי
 וְהַכְּמָה, בּוֹ כְּמַעַט לֹא עוֹד נִגְעַתִּי,
 כְּצֵל הַיָּדִיד הַמֵּת, עַל פְּנֵי לְעֵבֶר
 בְּדִישׁוֹא וּלְעֵצֵב־נַפְשֵׁי רַב פִּי־שְׁלֵשָׁהוּ

אורסטט שב ונגש אייה

אִם בַּעֲדָךְ וּבַעֲד פִּילֵדֵס לְאֱלֹהִים
 הַהֲרָאִי, אֵל־נָא תִכְנִי שְׁמִי עִם שְׁמֵכֶם.

את הפושע לא תצילי, אליו
חברתי, רק תחלקי עוני ומארה.

איפיגניה

גורלי בגורלך קשור איתן.

אורסט

בלא-מאומה! תני לבדי לי
ללכת ובלא-לונה אל הרפאים.
לו גם פסית בצעיפך את האשם:
מעין הערות-תמיד לא הסתרתו,
ופני-קדשתך, בת-שמים, רק
הצדה דחקון, לא הורישו אותן.
רגליהן המחצפות, רגלי-נחושה,
זה אדמת יער קדוש לא תדרכנה;
אך מן המרחק אשמע פה ושם
את צחוקן, צחוק-פלצות. כה יחכו
סביב עץ הזאבים, עליו נמלט הלך.
מחוץ תנחנה שם, תרבענה יחדו;
ואך אעזב חרשה זו וקמו מהר,
מנענעות ראשי-פתנים, מעמידות
מכל עברים אבק עד שמים,
ורדפו חיש ודלקו אחרי טרפם.

איפיגניה

השמע דבר טוב, אורסט, לא תוכל?

אורסט

בְּעַד יְדִיד הָאֵלִים חֲשָׁכִי אוֹתוֹ.

איפיגניה

הֵם נוֹתְנִים אוֹר לְךָ לְתַקְוָה חֲדָשָׁה.

אורסט

מִבְּעַד הָעֶשֶׂן אָרְאָה נֶגֶה כֶּהָה
לְנִהר־הַמְּנוֹת, שְׁבִיל־הַשַּׁחַת יֵאִיר.

איפיגניה

הֲרַק אֶלְקִטְרָה, אָחוֹת אַחַת לְךָ?

אורסט

הָאֵחַת רַק יָדַעְתִּי; אֵת הַכְּבִירָה
בְּעוֹד־מוֹעֵד מְעַנִּי בֵיתֵנוּ לְקַח
גוֹרְלָהּ, גוֹרֵל טוֹב, בְּעֵינֵינוּ נוֹרָא.
הוּא חֲדָר־יְנָא מִשָּׂאֵל וְאֵל תַּתְּחַבְּרִי
גַם אֵת אֵל הָאָרִינִיּוֹת; מִשְׂבּוֹת הֵן
בְּגִיל לְאִיד הָאֶפֶר מַעַל נִפְשֵׁי
וְאֵינָן נוֹתְנוֹת לְגַחְלִים, שְׂרָדוּ
מִשְׂרַפַּת־הַבִּלְהוֹת לְבֵיתֵנוּ,
כִּי חָרַשׁ בִּי תַעֲמִמְנָה. הֲלִנְצַח
הַמוֹקֵד יִבְעַר בִּי, בְּמוֹמָה מוֹפָת,
בְּנִפְרִית־תַּפְּת גִּזוֹן, וַיְכַל נִפְשֵׁי?

איפיגניה

אֲבִיאָה בְּשִׁמְי־קִטְרֵת אֵל הַלְהֵב.

הו תנה לנשימת-אהבה טהורה, נושבה
 לאט לאט, קוד-הלב לקרר.
 אורסט, יקירי, אם לא תשמעני?
 הלזות אלי-הבלהות ככה
 הובישה את הדם בתוך עורקיה?
 האם, כמראש גרגונה המפלקת,
 יצורי-בשרך קסם מקפיא יעברו?
 הו אם קול דם האם השפוף יקרא
 בעמומי-צלילים אל תחמיות-תפת,
 האם לא תקרא ברפת-אחות טהורה
 לאלים מאולקימפוס רבי-ישע?

אורסט

קול כוראו קולו כה תדרשי אבדניו
 המסתתרת אל-ת-נגם בך?
 מי את, זו קולך לפלצות גפשי
 כל קרב-קרבי יהפך במעמקיו?

איפיגניה

בתוך מעמקי לבך יתגל לך:
 אורסט, אני היא! ראי את איפיגניה
 אנכי חיה!

אורסט

אתו!

איפיגניה

הו אחי!

אורסט

הרפיו

גשי הלאה! איעץ לך, אל תגעי בתלמידי
 כמו ממעיל-הפלודות לקראוזה,
 בי תבער אש לא-תכפה, תאחו סביבי.
 הניחי לי כמו הרקולס בקלוני אחפץ
 מות-הדראון, סגור קרבי, למות.

איפיגניה

לא תאבד, לא, הו לי רק מלה אחת,
 מנוחה בה, מפיד לי שמעתי!
 הו הטר את ספקותי, הן ואבטח
 באשר, לו זה-כמה התפללתי.
 חיל-סתי ירחיקני מן הזר,
 אך אל האח כל-נפשי קרבי תשאף.

אורסט

הדביר ליאאוס פה? והמת-הקדש,
 לא תדע גבולים, תתפש הכהנת?

איפיגניה

שמעני-נא! הביטה בי וראה,
 מה-נפמח לבי אתרי ימים רביני
 לקראת האשר, ראש בחיר כל המודות,
 עוד יוכל עולם לתת לי, לבשק,
 בשמי זלעומי, אשר רק לרוחות
 הריקות היו פרושות, לתבקו!

הוּ הַנַּח לִּי כִּי לֹא בִשְׂאֵרֵי זֵיו יִנְבַע
 מְקוֹר־הַנְּצָחִים מִן הַפְּרִיט, יִשְׁטֹף
 מִצּוֹר לְצוֹר אֶל גֵּיא־הַזֶּהָב מִטָּה,
 כְּאֲשֶׁר תִּסְפֹּךְ, תִּךְ גְּלִים שְׂמַחַת־לְבִי
 וּכְיָם־עֲדָנִים תִּתְקַפְּנִי סְבִיב.
 אֲוֹרְסֹטוּ אֲוֹרְסֹטוּ הוּ אֲחִיו

אורסט

גַּמְפָּה יָפָה,
 לֹא אֲאָמִין לָךְ וּלְחֶלֶקַת שְׂפִתוֹתֶיךָ.
 דִּיאָנָה דוֹרְשָׁה לָּהּ מְשָׁרְתוֹת צְנוּעוֹת
 וְנָקָם תִּקָּם חֲלוּל מְקַדְּשִׁיהָ.
 הִרְחִיק־נָא אֶת זְרַעֲךָ מֵעַל חֲזוֹנוֹ
 וְאִם אֶת גַּמְשֶׁךְ יֵשׁ לְהַצִּיל עֲלֶיךָ
 בְּאֶהְבְּתֶךָ אוֹתוֹ, אֶת מִנְעָמֵי
 הָאֲשֶׁר לָתַת לוֹ בְּעֲדַנְת־יָדְךָ,
 אֶל רַעֲי הַפְּנִי לְבָבְךָ, אֶל הָאִישׁ
 הָרְאוּי לָךְ מִמְּנִי. הִנֵּה תוֹעָה
 הוּא שָׁם בְּשִׁבְלֵי־הַסְּלָעִים: בְּקִשִּׁי אוֹתוֹ,
 הַשִּׁיבִי רוּחִי וְעֲלִי־נָא חוּסִי.

איפיגניה

הַתְּעוֹדָד, אַחִי, וְהַכֹּר הַנִּמְצָאָהוּ
 בְּשִׂמְחַת אַחוֹת, שְׂמַחַת־שִׁחְקִים טְהוֹרָה,
 אֶל תֹּאמַר לְרֵאוֹת חֲמָדָה פְּלִילִית, פְּרוּצָה.
 הוּ גַלּוֹ עֵינָיו, קָפְאוּ בְּשִׁגְיוֹנָו,
 וְלֹא נָהִי בְּרַגַע זֶה כְּלִי־אֲשֶׁר

לְאִמְלָלִים שְׁבַע. הִנֵּה הִיא הָאֲחֹת,
 בְּשִׁכְבְּרָ אֲבֹדָה. מִעַם הַמְּזֻבָּח
 בְּחֻק־יָד הָאֵלֶּה לְקַחְתַּנִּי
 וַתִּמְן מִפְּלֹט לִי בַתּוֹךְ מִקְדָּשָׁה.
 בְּשִׁבְיָה אֶתָּה, מִגֵּשׁ פֹּה לְקַרְבָּן,
 וּבִכְהֻנָּת תִּמְצָא אֶת הָאֲחֹת.

אורסט

אִמְלָלָה! לֹא כֵן תִּרְאֶה אִפּוֹא שְׁמֶשׁ
 אֶת זַלְעָפוֹת בֵּיתֵנוּ הָאֶחָרוֹנוֹת.
 הָאִין אֶלְקָטְרָה פֹּה, לְמַעַן תֵּאבֹד
 גַּם הִיא עִמָּנוּ וְלֹא תוֹסִיף לְחַיֹּת
 לְמִנָּת וְלִסְבֵּל קִשִּׁים עוֹד מֵאֵלֶּה?
 טוֹב אִפּוֹא, הַכְּהֻנָּת! אֲנִי הוֹלֵךְ
 אֶל הַמְּזֻבָּח: רְצַח־אֵחַ הוּא מִנְהַג
 קְבוּעַ בַּמִּשְׁפָּחָה הַעֲתִיקָה;
 וְאֲנִי תוֹדְתִי, אֱלִים, כִּי הִחֲלַטְתָּם
 לְהַכְחִידֵנִי בְּאִין לִי בֵּן וְשִׂאֲרִית.
 וְהִבִּי אֵיעֶץ לָךְ: אֵל תִּרְבִּי לְאֵהָב
 אֶת אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ וְהַכּוֹכָבִים: בְּאִי
 וְרָדִי אַחֲרַי אֶל אֶרֶץ־הַמֵּאֲפֵלֶיהָ!
 כְּמוֹ הַצְּפֹעָנוּיִם, יִלְדֵי שִׁכְבַּת־גְּפְרִית,
 הַבוֹלְעִים זֶה אֶת זֶה בְּמִלְחַמַּת־אֲחִים,
 כֵּן יִשְׁחִית דוֹר הַמְּרִי וְהַזְּדוֹן עִצְמוֹ:
 רָדִי בְּלִי־בָנִים וּבְלִי־עוֹן אִתִּי!
 מִבִּטָּה אֶת בְּרַחֲמִים בִּי? הֲדַלִּי!

גם קליטמנסטרה בקשה בממשיים
 כמו-אלה דרך לה אל לב בנה
 אך זרעו המונקה מצא חנה.
 האם נפלהו - באי רוח טרהו
 במעגל סגור באנה, פוריות,
 וראינה בחזיון, ירהיב לבן,
 באחיון, גדול-העלות, תצרכנהו
 לא איבה תלשש את הננית, לא נקסו
 האחות האהבת נאנסת
 למעשה. אל-נא תבניו אשם אין בך.
 מראשית ימי לא אהבתי דבר,
 כאשר וכלתי לאהב אותך, אחות.
 הנפתי את הניתך, אל תחוסי,
 סגור-לב זה קרעי חיש ופתחי דרך
 לאסיקי-המענינות, פה ורתחו.
 שוקע לתוך עיפות.

איפיגניה

לבדי אשר זה ועני לשאת
 אין כח בי. - איכה, פילדיס?
 אי אמצא את עזרתך, איש-המדות?
 מתרחקת מחוך הפרש.

מעבר שני.

אורסט לבדו.

אורסט מתעורר ומתנער מסמסומו

עוד אהת! תני מנככי לפני לי

עוד כֹּס אַחֲרוֹנָה, קָרָה, מְשִׁיבַת-נַפְשׁ!
 עוֹד אַחַת מְעַט וְשִׁבְעֵי-הַחַיִּים יוֹדַח
 מִלְּבָבִי; עוֹד מְעַט וְיִשְׁטַף רוּחִי,
 בְּיַד מְקוֹר-הַנְּשִׁיָּה מְסֻגֵּר, חֲרָשׁ
 אֲלֵיכֶם, צִלְלִים, לְעֶרְפְּלֵי-הַנְּצַחַת.
 הֵיטִיבוּ עִם בְּנֵי-עַפְרָה שְׂבַע-נְדוּדִים
 וְתַנּוּ לֹא וַיִּתְעַדֵּן בַּמְנוּחַתְכֶם! –
 מִהֲקוֹל הַלְחָשׁ, אֲשֶׁמַּע בֵּין עַפְאִים,
 מָה הַהִמְלָחָה שֶׁם מִבֵּין הַצִּלְלִים? –
 הִנֵּה הֵם בָּאִים לְרֵאוֹת הָאוֹרָח!
 מִי הִיא הַלְהַקָּה, בְּהַדְרַת-גָּאוֹן
 כַּאֲסַפְתָּ בֵּית-נְסִיכִים תְּשִׁישׁ יַחַד?
 בְּשָׁלוֹם יִצְעָדוּ, יִתְהַלְכוּ, שָׁב
 עִם נֵעַר, אִישׁ עִם אִשָּׁה, דְּמוֹת כְּאֵלִים
 וְדַמְיוֹן קָרוֹב לָמוֹ. כֵּן, הֲנִיְהִיָּה
 אֲבוֹת-אֲבוֹת מְשַׁחֲתִי – עִם תִּיאֲסֹט
 מִהַלֶּךְ אֵטְרָאוֹס, בְּסוֹד מְשִׁיחַ,
 מִתְרוֹצְצִים בְּצַחוֹק הַנְּעָרִים סְבִיבָם.
 הֲאִין מְשִׁטְמָה עוֹד בֵּינֵיכֶם פֹּה?
 הַכְּאוֹר הַשָּׁמֶשׁ שֶׁקָּעָה גַם הַנְּקַמָּה?
 אִם כֵּן גַּם בּוֹאֵי רְצוּי וְגַם לִי
 בְּתוֹךְ תְּהִלּוֹכַת-כְּבוֹדְכֶם לְהִתְבַּלֵּל.
 הָאֲבוֹת שָׁלוֹם! אֲנִי אוֹרְסֹט,
 הָאִישׁ הָאֲחֵרוֹן לְשִׁבְטְכֶם;
 הַשְּׂדֵה יוֹרְעָתָם, הוּא קָצִירוֹ קָצֵר:
 עַמוֹס-מְאָרָה שֶׁאֵל תַּחְתִּית יָרֵד.

אָךְ פֿה פֿל מֶשׂא פֿי־שְׁבֻעָה זְקֵל;
 הוּ קָבֵלוּ, קָבֵלוּ אַל חוּגְכֶם אוֹתוֹ! -
 לָךְ, אַטְרָאוּס, נִפְשִׁי, גַם לָךְ, תִּיאָסֵט:
 הָאִיבָה שְׁבַתָּה פֿה עַד־הָעוֹלָם. -
 הֲרֵאוּגִי אָבִי, רַק פֿעַם אַחַת
 בְּחַיִּי רְאִיתִיו! - הָאֵתָה אָבִי?
 וּתְנַהֵג אִמִּי בְּאִמוּנָה אַתָּךְ?
 אַם קְלִיטְמַנְסְטֵרָה לָךְ יָדָה תִּתֵּן,
 גַּם הוּא, אוֹרְסֵט, אֵלֶיךָ לְקָרֵב
 וּפֿֿהֲיִיד יוּבֵל: רְאִי אֵת הַבֶּן! -
 רְאוּ אֵת בְּנֵיכֶם! וּבְרַכּוּ בּוֹאוּ.
 עַל־אֲדָמוֹת בְּבִיתֵנוּ הָיְתָה
 הַבְּרַכָּה שְׁגוּרָה בְּפִי הַרְצַח,
 וְיִוְרְשִׁי טֶנְטֵלֶזֶס הָעֵתִיק,
 לָהֶם מַעַרְר לַצִּיִּיזָה שְׁמֵחוֹת.
 לִי תִקְרָאוּ: שְׁלוֹם! וּתְקַבְּלוּ אוֹתִי.
 הֵה הוֹלֵיכוּנִי אֵל זְקֵן־בֵּיתֵנוּ!
 אִי הוּא הַזְּקֵן? כִּי אֲרָאָה פְּגִי,
 אֵת יְקֵרְת־רֵאשׁוּ, עַל כֹּל הַמְּכַבֵּד,
 אֲשֶׁר בְּמוֹשֵׁב סוּד־אֵלִים יֵשֵׁב.
 מִתְמַהֲמָהִים אַתֶּם, מְסֻבִּים פְּנִיכֶם?
 מָה הוּא? הַיִּסְבֵּל בְּחִיר־הָאֵלִים?
 אוֹי לִי, כִּי אֶסְרוּ תְקִיפ־עוֹלָם,
 מִכֹּל תְּקִיפִים, חַזֵּה־הַגְּבוּרֹת
 בַּחֲרַצְבוֹת־בְּרוֹז לְחַבְלֵי־עַד.

מעמד שליטי.

אורסט. איפיגניה. פילדס.

אורסט

האם גם אתם ירדתם כבר?
 אשריך, אחות! אף אין אֶקְקֵטְרָה:
 אל טוב לו ישלח גם אותה חיש
 בחצים קלים אלינו מטה.
 לך, רע מסכן, לך רחמי יהמו!
 הלוו אתי, אל פסא פלוטון,
 לברכו אחרי בצלו באתם.

איפיגניה

הו אַח וְאָחוֹת, זו במרום רקיע
 האור הנאנה תעלו יום נלילה
 ואשר לשוכני-עפר לא תהלו.
 הצירינא אותנו אַח וְאָחוֹת!
 אוהבת את, דיאנה, את אחיך
 על-פני כל, ישא שחק לך וארץ,
 ובכליון-לב ודממה את פניך,
 פני בתולה טהורה, תפני אל אור-נצחון.
 הו אל ליחיד, אף מצאתיו, תתני
 להמק באפלת השגעון!
 ואם הנה נמלא רצונך אחרי צפנך
 פה אותי, אם להמציא לי על-ידך
 ולו על-ידי את הישועה תאבי,
 הסירינא המארה מעל ראשו

יֵלֵא לְרִיק עַת־הַהֲזָלָה תַעֲבֹר.

פִּילֵדֶרֶכ

הַהֲפֹר תִּפְדֹּנֵנו, אֶת הַחֲרָשָׁה
 הַזֹּאת הַקְדוּשָׁה וְאֵת הָאוֹר הַזֶּה,
 אֵין חֶלֶק בּוֹ לְרַפְאִים? הֲאִם תִּרְגִּישׁ
 אֶת זֶרַע רַעַף וְאֶחֻתְךָ, תַּחֲזִיק
 בְּכַח בָּךְ, בְּעוֹדֶךָ חַי? לְפָתְנוּ:
 לֹא צְלָלִים רִיקִים אָנוּ. שְׁמַע מִלְּתֵינוּ
 שִׁים לְבָרְךָ לֵה! הַתְּנַעַר וְהַתְּאוּשׁוּ!
 כָּל רִגַע יִקָּר הוּא וְתִשׁוּבְתֵנוּ
 בְּחוּטִים דְּקִים תְּלוּיָהּ, אֲשֶׁר תִּטְוֶה,
 כַּנְרָאָה, פִּרְצָה נוֹטֶה-חֶסֶד לָנוּ.

אורסט אל איפיגניה

הוּ תִּנְיִי לְרֵאשׁוֹנָה מִתּוֹךְ חֶפֶז
 לְשִׁמּוֹחַ שְׂמִיחָה טְהוֹרָה בְּזֶרְעֶיךָ!
 וְאַתָּם, אֱלִים, שְׁבִיבוּרֹת-לֵבָב
 לְבַלַּע עֲנִי-מַעֲמָסָה תִצְאוּ
 וּבִכְבֹּד-רֵאשׁ וְחַנּוּנָה תִשְׁפְּכוּ
 בֵּין קוֹלוֹת וְחַזִּיזִים וְהַמּוֹת־רוּחַ
 אֶפְיִק־מִטְרוֹת-זַעַף עַל אֲדָמָה,
 אֶךְ מִהֵר חַיֵּשׁ אֶת חֲרִדַת-הַצִּפְיָה
 לְבִרְכָה לְבִנְיֵאִישׁ וְאֵת תְּמַהוֹן-פְּתוּדִים
 לְגִילָה תִהַפְּכוּ וּלְתוֹדָה גְלוּיָהּ,
 לַעֲת בְּאֲגָלֵי עֲלִים רַעֲנָנוּ
 יִשְׁתַּקֵּף שְׁמֵשׁ הַדָּשׁ פְּעָמִים אֲלֶיךָ

ואיריס רפת-צבעים ביד קלה
 צעיף אחרוני עבי-שיבה תקרע:
 הו תנו גם לי בורעות של אחותי,
 אל לב ידי, מלא תודה, לרות
 ולשמר את הטוב, תזכו אותי!
 לקבי יגיד לי, המארה פרה.
 האבמגידות יורדות, צעדן אשט,
 לטרטרוס וסוגרות מאתריהן
 את שערי-הנחשת בקול רעם
 גז ומתרחק, ריח משיב-נפש
 כאד מארץ נעלה, נמיני
 על שדמותיה לרדף גיל-הסגים
 ומעשים גדולים לרדף.

פילדס

אל תאחרו

המועד, כי אף מועד הוא הרות,
 נפית מפרשינו, הוא לו נביא
 מלא-חדוננו לאולימפוס. באו
 נהוצה עזה מהירה עם התלטה.

עלילה רביעית.

מעמד ראשון.

איפגניה לבדה

קרא כי יקראו אלים
על אחד מבני־חלוף
תלאה ומבוכה רבה,
הכן לו כי יכיניו
מעבר מחריד עד־תהם
מן הגיל למכאבות
וממכאבות לגיל,
אז יגדלו לו חרש
אי־שם בקרבת העיר
או בכנף־ארץ רחוקה,
להיות ברגעי־המצוק
גם הישועה נכונה,
רע טוב, איש־מנוחות.
הה אלים, ברכו־נא את פילדס

וְכֹל אֲשֶׁר יְהִי עִם לְבוֹ לַעֲשׂוֹתוֹ
 הוּא זְרֵעַ־הַעֲלֹמִים בְּמִלְחָמָה,
 הוּא עֵינֵי־הַשֵּׁב הַמְּאִירָה בְּאַסְפָּה:
 כִּי נִפְשׁוֹ שְׁקֵטָה הִיא; מְקוֹר־הַקֹּדֶשׁ
 לְמִנוּחָה תִצַּר, לֹא יִכְזְבוּ מִיָּמָיו,
 וְלִנְדִי פֹה וְשָׁם יִדְעוּרָה יִתֵּן
 וְעֲצַת־אַמוֹנָה בְּצַרְתָּם. אוֹתִי
 מֵאַחֵי הַתִּיק, אֵלָיו הַתְּבוֹנָתִי
 וְאֲשׁוֹב לְהַתְּבוֹנֵן וְלִהְשֵׁתוֹמָם,
 תִּפְשׁ אֲשֶׁרִי לֹא יִכְלָתִי, לֹא הַתִּרְתִּי
 מֵעַלְיֹו אֶת זִלְעוֹתַי וְלֹא הַרְגֵּשְׁתִּי
 אֶת קִרְבַּת הַסִּכָּנָה, תְּסוּבְּבוּ.
 וְעַתָּה הוֹלְכִים הֵם לְהַפִּיק וְנִמְמָם
 אֶל שְׁפַת־הַיָּם, מְקוֹם הַסְּפִינָה עִם בְּגִי־לִיָּה,
 בְּמַפְרָץ טְמוּנָה, שָׁם לָאוֹת אוֹרְבָת,
 וְהֵם בְּפִי גַם דְּבַר־מְזוּמָה שָׁמוּ,
 הוֹרוּנִי אֶת הַמַּעֲנָה אֲשֶׁר אֶעֱנֶה
 לְמַלְךְךָ, לְעַת יִשְׁלַח וְיַפְגִּיעַ
 לְהַקְרִיב אֶת הַקָּרְבָּן. הוּיָו זֹאת אֲרָאָה,
 כִּי־לֹד עוֹד לְמַנְהֵל זְקוּקָה אָנִי.
 גָּנַב דַּעַת לֹא לְמַדְתִּי, אֵף לֹא
 לְפָקִיעַ דְּבַר מִיַּד אִישׁ בְּעַרְמָה.
 אוּי! אוּי לְשִׁקְרָא! שְׁחַרְר לֹא יִשְׁחַרְר
 הַלֵּב, כְּכֹל דְּבַר־אַמֶּת, פְּשׁוּט נֶאֱמַר;
 נִפְשָׁנוּ לֹא יִנְחָם, כִּי אִם אִימָה
 בְּלֵב הָאָרֶג אוֹתוֹ חָרַשׁ יָבִיא,

ושוב גם ישוב, חץ שלום, אָחור,
 מִיָּד אֵל מִפְּנֵי וּבְאֵין כַּח אַתּוּ,
 וּמִצָּא אֶת הַרְוֵבָה. דָּאָגָה עוֹבְרָה
 עַל דָּאָגָה אֶת לְבָבִי. מִי יוֹדֵעַ,
 אִם לֹא הַפּוֹרְיָה בְּחִמְתָּה תַּחַפֵּט
 אֶת אָחִי שְׁנִית עַל סוּרְךָ, לֹא-נִקְדָּשׁ.
 וְאִם נִחְשָׁפוּ עֲקוּבוֹתֶם? נְדָמָה לִי,
 קוֹל נוֹשְׂאֵי-נֶשֶׁק אֲשַׁמַּע קִרְבִּימוּ! - פֹּהוּ -
 זֶה צִיר-הַמֶּלֶךְ בָּא וְצִעְדוּ מְהִיר.
 לְבָבִי הוֹלֵם בִּי, נִעְבְּרַת רוּחִי,
 בְּשֵׁאתִי עֵינַי לְרֵאוֹת פְּנֵי הָאִישׁ,
 וְיִשָּׁר לִי בַדְּבַר-שֶׁקֶר לְקַדְמָנִי.

טעמד שני.

איפיגניה. ארקס.

ארקס

הַחִישִׁי אֶת הַקְּרָבָן, הַכְּהֻנָּה!
 הַמֶּלֶךְ יְחִיל, גַּם הָעַם מַחֲבֶה.

איפיגניה

עֲשִׂיתִי אֶת חוֹבְתִי, אֶף גִּתָּה
 הָאוֹת לִי, לֹלֵא מַעְצֵר פְּתֹאֵם עָמַד
 עַל בְּרַפִּי וְרֵא יְתֵן לִי לְמִלְאָה.

ארקס

מָה הוּא הַעוֹצֵר בְּעַד צוֹ הַמֶּלֶךְ?

איפיגניה

המקרה, לא אֵזוֹנִים לוֹ אֲנִיחֵנוּ.

ארקס

הגִּידִי מֶה וְהוֹדַעְתִּיהוּ הַיֵּשׁ:
כִּי הֵרַץ כָּבֵר בְּנַפְשׁוֹ מוֹת הַשָּׁנִים.

איפיגניה

הָאֵלִים אוֹתוֹ טָרַם עוֹד הָרִצֵּנוּ.
הַגְּדוֹל בְּשֵׁנֵי אֵלֶּה נוֹשֵׂא עָלָיו
אֲשֶׁם דָּם נֶפֶשׁ קְרוֹבָה, אֲשֶׁר שָׁפָךְ.
הַפּוֹרִיּוֹת עַל דְּרָכּוֹ רָדְפוּ אוֹתוֹ,
גַּם פֹּה בְּתוֹךְ הַהִיכָל פְּנִימָה תִּקְרָה
הָרַעָה אוֹתוֹ וְקָרְבָתוֹ טִמְאָה
וְחִלְלָה מְכוֹן־הַקֹּדֶשׁ. עֵתָה
אֲמַהֵר עִם נַעֲרוֹתַי אֶל הַיָּם,
עַל דְּמוֹת־הָאֵלֶּה גֵלִים חַיִּים לְזֶרֶק
וּלְקוֹדֶשׁ אוֹתָהּ קֹדֶשֶׁת־תַּעֲלוֹמָה.
אִישׁ בֶּל יִפְרִיעַ שְׁקֵט־מִטְעֵנוּ

ארקס

חַיֵּשׁ הִנְנִי לְהוֹדִיעַ אֶת הַמֶּלֶךְ
דָּבָר מַעֲצָר חֹדֶשׁ זֶה; וְאֵת אֵל תִּגְשִׁי
אֶל מְלֹאכֶת זֶה הַקֹּדֶשׁ, עַד יִרְשָׁנָה.

איפיגניה

זֹאת הִיא רְשׁוֹת הַכֹּהֲנָה לְבִדָּתָה.

ארקס

מאורע רב כזה גם לו דָּעַת.

איפיגניה

עצתו כמו פקדתו לא תשנה מאום.

ארקס

יש ישאלו למראה פי השליטי.

איפיגניה

אל תפצר בי באשר עלי למנוע.

ארקס

אל תמנעי אשר הוא טוב ומועיל.

איפיגניה

נענית לך, אם רק לא תתמהמה.

ארקס

חיש הנני במקנה עם הידיעה
 וחיש עם דבר המלך אשוב הנה.
 הנה לו יכלתי הביא עוד לו בשרה,
 שתתיר כל הסבך, בו סבוכים אנו:
 כי לא שמעת לעצת הנאמן.

איפיגניה

אשר יכלתי בחפץ-לב עשיתי.

ארקס

עוד עת-הכפשר לך לשנות דעתך.

איפיגניה

לא ברשותנו עוד הדבר הוא.

ארקס

לך נראה נמנע אשר יכבד לך.

איפיגניה

ולך לאפשר, כי בחפץ תשגה.

ארקס

פה תמצאי לב להפקיר כל במנוחה?

איפיגניה

ביד האלים שמתתי את הדבר.

ארקס

מצילים הם בני־אדם דרך אדם.

איפיגניה

ברמו קל אצבעם הכל תלוי.

ארקס

אמרתי לך, בינדך נתון הוא.

חמת המלך, כי התלשקה, תכין

לכדה מות מר לזרים אלה.

הצבא הזיר מעבודת־דמים

זה־כבר את נפשו ומקרֶבן עריץ.

גם יש כי איש, אשר יד גורל צורך

קָלַעְתֶּהוּ אֶל חוֹף זָר, מִבְּשָׂרוֹ רָאָה,
 מֵהֵי־יָדְמוּ לְפָנָי אֶל פָּנָי אִישׁ־הַחֶסֶד,
 בִּידִידוֹת יִפְגַּשׂ אֶת הַזָּר הַמִּסְכֵּן,
 הַנֶּזֶע וְנָדַע עַל גְּבוּל אֲדָמָה זָרָה.
 הֵה אֶל תְּסִירֵי מִנּוֹ אֶת אֵל־יָדָךְ!
 אֵת הַחֵלֶלֶת תַּשְׁלִימֵי עַל־נִקְלָה:
 כִּי אֵין לָךְ מְקוֹם, אֲשֶׁר שָׁם הַחֲנִינָה
 הַיּוֹרְדָה בְּדַמּוֹת־אָדָם מִשָּׁמַיִם,
 תִּמְהַר בְּנוֹת מִמְלַכְתָּה לָּהּ, כְּמִקּוֹם
 עִם חֲדָשׁ שָׁם, מְלֵא חַיִּים, עַז וּגְבוּרָה,
 לְנַפְשׁוֹ עֲזוּב וּלְגַעְגּוּעֵים סְתוּמִים,
 בְּעַל חַי־אָדָם, פְּרָא־קוֹדֵר, יִמְשֹׁךְ.

איפֿיגניָה

אֵל־נָא תִזְעַנּוּע אֶת נַפְשִׁי, אוֹתָהּ
 לְהַטּוֹת אַחֲרַי חֶפְצֶךָ לֹא תוּכֵל.

ארקס

כִּלְעוֹד נִשׁ זְמַן לֹא יִחַשֶׁךְ אִישׁ עִמְלֹו
 וְעַל דְּבָרָיו חוֹר יִחְזוֹר, כִּי נֶאֱמַנּוּ.

איפֿיגניָה

הָעִמְלֹו לָךְ וְלִי מְכַאבֵי־נַפְשׁ;
 לְשׂוֹא גַם שְׂנִיָּהֵם: עַל־כֵּן הִנַּח לִי.

ארקס

מְכַאבִּים אֵלֶּה, לְעִזְרָתֶם אֶקְרָא:
 יְדִידִים הֵם וְעֲצָתֶם הִיא אֲמוּנָה.

איפיגניה

בְּכַח עֲצוּם יִתְפָּשׂוּ בְּנַפְשִׁי,
אֵךְ לֹא יִבְעָרוּ אֵי־חֶפְזִי בִּי.

ארקס

הַתְּחוּשׁ נֶפֶשׁ יָפָה בָּהּ אֵי־חֶפְזִי
לְחֶסֶד, יִגְמַל לָהּ נְדִיב־הַלֵּב?

איפיגניה

כֵּן, אִם נְדִיב־הַלֵּב, שֶׁלֹּא כְּרֵאוֹי,
בְּמָקוֹם תּוֹדְתִי לְרַכֵּשׁ אוֹתִי יִחְפֹּץ.

ארקס

הָאִישׁ, אֲשֶׁר נִטִּית־לֵב לֹא יִרְגֵּשׁ,
לֹא יִחְסֹר מִלֵּה שֶׁל הַתְּנַצְלוֹת לְעוֹלָם.
לְנִשְׂיָא אָמְסֹר דְּבַר, נִפְלֵ פֹה.
הוּא לֹא הַעֲבֵרְתָּ בְּנַפְשֶׁךָ כִּל הַנְּדִיבוֹת,
שֶׁהֲרָאָה לָךְ בְּרוּחֹ הַעֲדִינָה
מֵאִזּוּ בָּאת הִנֵּה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה!

מַעֲמַד שְׁלִישִׁי.

איפיגניה זברה

מִתְקַף דְּבַרִּי זֶה הָאִישׁ, אַחוּשָׁה,
לְדַבֵּי נִחְפָּז בִּי שֶׁלֹּא כְּזַמְנִי

בפעם אַחת. פחד ?קראַנז! -
 כי כאַפיקי־מים המתגבְּרים
 וסוּחָפִים הסְלָעִים, המְנַחִים
 בחול אֲשֶׁר על שְׂפַת־הַיָּם: כֵּן הַצִּיף
 כְּל־נִפְשֵׁי וְרַם־שִׁמְחָה. בְּזַרְעוֹתֵי
 אַחֲזֵתִי אֶת הַמְּנַעַע. כְּאִלּוּ יִרְדֶּה
 עֲנָנָה שׁוֹב עָלַי בְּנַחַת, נִשְׁאַתְנִי
 מֵאַרְץ וּתְנַעֲנֵנִי לְתוֹךְ הַתְּנוּמָה,
 אֲשֶׁר הָאֱלֹה נֹסְכָה עַל עַפְעַפִּי
 בַתְּפֹשׁ יְמִינָה בִּי לְהַצִּילֵנִי. -
 בְּכַח עֲצוּם אַחֵי תִקַּף לִבִּי:
 הַטִּיתִי אָזֶן רַק לְעֵצַת רַעְהוּ;
 לְהַצִּיל שְׁנִיָּהֶם, זֹאת רַק חֲתָרָה נִפְשִׁי.
 וּכְמוֹ אֵל צוּקֵי אִי־שִׁמְמוֹן יִפֶּן
 בַּחֲפִיץ־לֵב אִישׁ עֲרָף מְסִירָתוֹ:
 כֵּן נָחָה טוֹרִיס מֵאַחֲזָרִי. וְהִנֵּה
 קוֹל זֶה הָאִישׁ הַנְּאָמֵן עוֹרְרֵנִי,
 כִּי פֹה גַם פֹּה בְּנִי־אָדָם, הַנִּפְיֵרֵנִי,
 שְׁאַעֲזוּב. מִשָּׁנָה יְקוּט רוּחִי עִתָּה
 בַּתְּרַמִּית. שְׁקִטִי־נָא, הֵה שְׁקִטִי, נִפְשִׁי
 הַתְּאַמְרֵי לָנוּט עִתָּה, לְהַגֹּת שְׁפָקָה
 אֶת אֲדַמַּת חוֹף־בְּדִידוֹתָךְ, אֲדַמַּת־מוֹצָאָךְ,
 לָךְ לְעֹזוּב! שְׁנִית כִּי יִרְדֶּת בַּסְּפִינָה,
 הַגְּלִים יִתְפָּשׂוּךְ וַיִּגִּדוּךְ, קוֹדְרָה
 וּבְאִמָּה טְמִירָה תַעֲמִדִי, תְּבִיטִי
 וְלֹא תִפְרִי עוֹלָם, לֹא אֶת עֲצִמָךְ.

מעמד רביעי.

איפיגניה, פילדס.

פילדס

אֵיךָ? כִּי אָמַרְתָּ לְשִׁמְחָנָה
בְּבִשְׂרָתָהּ לְשׂוֹעֲתֵנוּ הַמְתַקְרָבָה!

איפיגניה

תִּרְאֵנִי פַה עֹמֶדֶת בְּדֹאגוֹתַי
וּמִצְפָּה לְנַחֲוּמִים, תָּבִיא לִי.

פילדס

אֲחִידְךָ שָׁב לְאִיתָנוּ! אֶל הַסְלָעִים
וְאֶל הַחֹלֶל אֲשֶׁר לְחוּף, לֹא-נִקְדָּשׁ
בְּשִׁיחֹת-גִּיל הַגְּעֵנוּ; מֵאֲחֵרֵינוּ
הַחֲרָשָׁה כָּבֵר, אֲנַחְנוּ לֹא הַרְגִּשְׁנוּ.
וּבְהִדְרַת-עוֹ וּבִיְתֵר-עוֹ הַתְּלַקְתָּהּ
סָבִיב רֵאשִׁית-לְתֵלֵינוּ חֶמְדַּת אֲשֶׁר-הִנְעוּרֵנוּ
מִלֵּא-עֵינֵינוּ נְגִהָה תִקְנֶה וְאִמְקִירוֹחַ
וּלְבָבוֹ, מִלֵּא דְרוֹר, הַתְּמַכֵּר כָּלוֹ
אֶל שְׁשׁוֹן-הַחַיִּים, אֶל הַתְּשׁוּקָה כָּלוֹ
לְהַצִּיל אוֹתָךְ, מִפְּלִטָת-נַפְשִׁי,
וְאוֹתִי.

איפיגניה

בְּרוּךְ תִּהְיֶה וּמִי? מִן
וְעַל שְׁפִתַיךָ, אֲשֶׁר בְּשָׂרוֹ טוֹבוֹת
לֹא יַעַל קוֹל נְהִי וְנִפִיד לְעוֹלָמוֹ!

פילדס

עוד יתָר על־פֶּן אָביא; כִּי האֲשֶׁר,
 כְּנָשִׂיא, דָּרְכוּ לְקָרֵב עִם בְּנֵי־לֵוִי.
 מִצְאָנוּ גַם רַעֲיוֹנוֹ, אָרְחוּ לָנוּ.
 בְּגִקְרַת־סָלַע טָמְנוּ הָאֲנִיָּה
 וְאֲבָלִים יִשְׁבוּ תַחְתָּם, דָּם מִצְפִּים.
 וַיְהִי כִּרְאוֹתָם אֶת אַחִיד וַיַּעֲבֵר
 קוֹל צְהֵלָה וַתְּנוּעָה בָּם וַיִּבְקָשׁוּ
 וַיִּפְצְרוּ לְהַחִישׁ עֵת־הַתְּשׁוּבָה.
 כֹּל אֲגָרוֹף שָׁאֵל מִשׁוֹט, אֵף גַּם רוּחַ
 מֵאָרֶץ, הִפֵּל יַחַד בּוֹ הַרְגִישׁוּ,
 בְּלִחַשׁ נִשְׂא כְּנָפָיו הַחֲבִיבוֹת.
 נְחִישָׁה אִפּוֹא, מִהָרִי הוֹלֵיכִינִי
 לְהִיכֵל, אֵל הַמִּקְדָּשׁ פְּנִימָה, תָּנִי לִי
 וּבִירְאֵת־כְּבוֹד אֶת־פֶּשׁ רֹאשׁ־חֲשָׁקְנוּ
 אֲנִי דִי־כַח לִי, אֶת דְּמוֹת־הָאֲלֹהִים
 לְשֵׁאת מִזֶּה עַל שְׂכָמִי, לְמַד־מִשָּׂא:
 מֶה עָרְגָה נַפְשִׁי אֵל זֶה בְּטִל־חֲמֻדָּהוּ

פונה בדברים אלה ומתקרב אל ההיכל, מבלי להתבונן.
 כי איפגינה אינה הולכת אחריו; לאתרוגה הוא תופן
 את פניו.

אַתְּ עוֹמְדָה שׁוֹהָה—אֲמָרִי לִי—אַתְּ מִחְשָׁהוּ
 מְבוּכָה עַל פְּנִידוֹ! הִבְפִּנִי
 אֲשֶׁרְנוּ אֶסוֹן חֲדָשׁ קָם? הַגִּידִנִי
 הָאִם שָׁלַחַתְּ אֵל הַמֶּלֶךְ לְאָמֹר
 אֶת דְּבַר־הַמִּזְמָה לוֹ, כְּאֲשֶׁר נִדְבַרְנוּ

איפיגניה

עשיתי כן, איש יקר; אוֹלָם תִּרְף
 תִּחַרְפֵּנִי. נְזִיפָה אֶלְמָה הִיָּה מְרֵאָה
 פְּנִיָּךְ לִי. כַּדְבָר אֲשֶׁר שָׁמַתָּ
 בְּפִי, לְצִיר-הַמֶּלֶךְ בֶּן הַגְּדָמִי.
 מִשְׁתוּמֵם נִרְאָה וּבְמִפְגִּיעַ דָּרַשׁ
 לְהוֹדִיעַ דְּבַר הַחַג הַזֶּה הַמְצִינִן
 לַמֶּלֶךְ תַּחֲלָה וְלִשְׁמַע תְּפִצּוּ.
 וְהִנֵּה לְתִשׁוּבָתוֹ מַחֲפָה אָנִי.

פילדס

אוי לָנוּ! שׁוּב מְרַחֲפָה סִכְנָה
 עַל קַדְקַדְנוּ! לָמָּה-זֶה לֹא שָׁמַתָּ
 אֶת זְכוֹת-הַכְּהֻנָּה לְךָ לְכִסּוֹת-עֵינָיִם?

איפיגניה

לְכִסּוֹת לֹא הִשְׁתַּמְשַׁמְתִּי בָּהּ מֵעוֹלָם.

פילדס

כֹּה, נֶפֶשׁ טְהוֹרָה, אוֹתָךְ גַּם אוֹתְנוּ
 עַד שְׁאֵל תְּגִיעֵי. לָמָּה לֹא צִפִּיתִי
 מֵרֵאשׁ הַדְּבָר וְלֹא הוֹרִיתִיךָ דְרָךְ,
 תִּתְחַמְּקִי בּוֹ גַם מִפְּנֵי זֶה הַדְּרִישָׁהוּ.

איפיגניה

חֲרַפְנִי תִרְף, בִּי הָאֵשׁ, אֲדַע;
 אֲךָ לֹא יִכְלֹתִי הָשֵׁב פְּנֵי הָאִישׁ,

בְּכַבֵּד-רֹאשׁ וּתְבוֹנָה שְׁאֵל מְנִי
אֲשֶׁר לְבָבִי הִפִּיר לִּי לְצַדִּיקָה.

פִּילִדֶס

הַעֲבִים הוֹלְכִים וּמְתַקְּשִׁים; אוֹלָם
גַּם עֵתָה אֶל-נָא נֹאמֶר נוֹאֵשׁ, אֵף לֹא
נִבְהַל, אֲבִדֵי-עֵצָה, לַעֲשׂוֹת דְּבַר,
פֶּן נִפְלֵ אֶל הַפֶּת. בְּמִנוּחָה חֲכִי
לְשׁוֹב הַצִּיר, וְיָבִיא אֲשֶׁר יָבִיא,
הִי תִקְיָה: כִּי לְקֹדֶשׁ חַג זֶה
דְּבַר הַכְהֵנֶת הוּא, לֹא דְבַר הַמְלָךְ.
וְאִם אֵת הָאִישׁ הַזֶּה יִבְקֹשׁ לְרֵאוֹת,
אֲשֶׁר עַל רֹאשׁוֹ סִבְל־הַשְּׂגֵעוֹן,
הַשִּׁיבִי פָנָיו, כְּאִלּוֹ שְׁמֹר תִּשְׁמְרִי
אֵת שְׁגִינוֹ בְּתוֹךְ הַמְקֹדֶשׁ. כֹּה תִמְצִיאִי
רְוַחָה לְנֹו. כִּי נִמְלֵט חַיִּשׁ
וְאֵת הָאוֹצָר נִשְׁלַל, אֵת הַקְּדוֹשׁ,
מֵעַם זֶה פָּרָא וְלֹא רָאוּ לִי.
אֲפֹלוֹ יִשְׁלַח לְנֹו אוֹתוֹת טוֹבִים,
וּבְטָרִם אֵת הַתְּנָאִי נִמְלֵא אָנוּ
יִמְלֵא דְבָרוֹ הוּא כִּי־ד אֵלֵהָ.
אוֹרְסֵט הוּא חֲפָשִׁי, נְרַפְא-עַם הַמְּשַׁחֲרָר
שְׁאוּנוֹ-נָא מִהֲרָה, רוּחוֹת-חֲסֹד,
אֶל אֵי-הַסְּלָעִים, אִוָּה אֶל לְמוֹשְׁבוֹ
וְאַחַר אֶל מִיִּקְנִי, כִּי תִחַדְדֵשׁ,
כִּי מִתּוֹךְ אֶפֶר הַפִּירִים, כְּבוֹ,

בְּגִיל יְקוּמוּ אֶל־הַיְי־הָאֲבוֹת
 וְאֶשְׁחַמְדוֹת תְּהֵל מִשְׁכַּנּוֹתֵם;
 ראשונה תזרה ידך למו לבונה
 מספלי־זהב. את תשיבי חיים
 וְשָׁלוֹם לְאוֹלָמִים שָׁם, תְּסִירִי
 הַמָּאֲרָה וְאֵת הַקְּרוֹבִים לְךָ תִּקְשְׁטִי
 בְּצִיצֵי־חַיִּים יָפִים וְרַעֲנָנִים.

איפיגניה

כִּי אֲשַׁמַּע שִׁיחָךְ, אִישׁ טוֹב, וּפְנֹתַה,
 כִּפְרַח יָפֵן אֶל הַשָּׁמֶשׁ, נִפְשִׁי,
 בַּה שֶׁטֶף קַרְגִּי־אֹר דְּבַרְיֶךָ פָּגַע,
 אֶל מִתְק הַתְּחַנּוּמִים. מַה עָרְבָה
 שְׁפַת רַע קְרוֹב הִיא, מְלֵאָה בְטָהֳרָה,
 לֹא יָדַע בּוֹדֵד כַּח־אֱלֹהִים בַּה
 וּבְנַפְשׁוֹ יִשְׁקַע דּוּמָם. כִּי לֹא־טָהֳרָה
 בְּקִגּוֹר־לְבָבוֹ תִּגְמַל הַמִּחְשָׁבָה
 עִם הַהִחְלָטָה; קְרִיבַת אוֹהֵב נֶאֱמָן
 פִּתְתָתָן עַל־קֶלְהָה.

פילדס

הִי שָׁלוֹם!
 לְרַגִּיעַ אֵת רַעֲיוֹנוֹ עֲתָה אַחִישׁ,
 בְּכִלְיוֹן־לֵב יִחַפוּ. אַחַר אָשׁוּב
 וְנִצְפָה פֹה, בְּסִבְרָה־הַסֵּלַע נִחְבָּא,
 לְאוֹת מִמֶּנּוּ – אֵת הַנֶּף תּוֹהֵה? פִּתְאֵם
 יִרְפָּרָף צַל־עֲצָבַת עַל וָד־מִצְחָךְ.

איפיגניה

סלח לי! כעבים קלים על־פני שמש,
 פן תעבר על־פני נפשי דאגה קלה
 נהרדה.

פילדס

אל תיראי! רק ברמיה
 עם הסכנה כרתה ברית היראה:
 תברות שמים הן.

איפיגניה

לדאגה זה
 עדינה אקרא אשר תעיד בי,
 לבחתי הונות, לבלי נצל את
 המלך, הנה תחת אבי לי.

פילדס

מפני השוחט את אחיך תנוסי.

איפיגניה

הוא הוא אשר לי עשה טובה רבת.

פילדס

לא כפית־טובה היא, אשר יצו האנס.

איפיגניה

לעולם כפית־טובה היא; רק אנס מצדיק.

פילדס

אַתּ נַפְשֶׁךָ לִפְנֵי אֵל וְאָדָם וּדְאִי.

איפיגניה

וְאוּלָּם לִבִּי אָנִי אֵין בּוֹ שְׁלוֹם.

פילדס

הַמְרַבָּה לְדָרֵשׁ מִסְתִּיר גְּאוּוֹה הוּא.

איפיגניה

לֹא אַעֲמִיק חֶקֶר, כִּי אִם הַרְגֵּשׁ אַרְגִּישׁ

פילדס

אֵין זֹאת כִּי רַגְשֶׁךָ יַעִיר כְּבוֹד לָךְ.

איפיגניה

רַק לָב, אֵין כְּתֹם עָלָיו, יַדַּע נַחַת.

פילדס

כֹּה נִשְׁמְרָה בְּטִהְרָתָהּ נַפְשֶׁךָ

בֵּין כְּתָלַי מְקַדֵּשׁ וְהוּ; הַחַיִּים יִלְמְדוּנוּ

לְבִלְתִּי הַקַּפֵּד רַב מְדֵי עֲמֵנוּ

וְעַם אֲחֵרִים: זֹאת גַּם אֶת תְּלַמְדֵי.

כֹּה נִפְלֵא מִיַּחַד־הָאָדָם בְּמַבְנֵהוּ,

כֹּה קָשׁוּר הוּא וּמְסֻבָּךְ בְּתוֹךְ עֲצָמוֹ,

עַד אִישׁ לֹא יוּכַל לַעֲמֹד בְּעֵצָם תָּמוּ

לְנַפְשׁוֹ הוּא, אַף לֹא בִפְנֵי אֲחֵרִים.

גַּם לֹא נוֹעְדָנוּ לְשַׁפֵּט אֶת עֲצָמָנוּ;

לְנוּעַ וּלְהִתְבּוֹנֵן אֶל נְתִיבוֹ,
 הַחוּבָה הָרְאוּשׁוֹנָה הִיא לְאָדָם:
 כִּי רַק לְרַחֲמוֹת יַעֲרִיף לְפִי-עַרְפוֹ
 הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר עָשָׂה; וְאֲשֶׁר עוֹשֶׂה,
 לֹא יִדַע הָעֶרֶךְ הוּא כַּמַּעַט לְעוֹלָם.

איפיגניה

כַּמַּעַט תַּפְתָּה אוֹתִי לְאוֹת לָךְ.

פילדס

מָה עוֹד לְפַתּוֹת יֵשׁ מְקוֹם אֵין לְבַחֲרִי?
 אַחִיר לְהַצִּיל, אוֹמֵךְ וְאֵת רַע,
 רַק דְּרָךְ אַחַת יֵשׁ; הַשְׂאֵלָה, אִם בָּהּ גַּלְךָ?

איפיגניה

הוּ תָנָה לִי לְשִׁהוֹת! כִּי גַם אַתָּה עוֹלֵל
 כְּנֹה לְאִישׁ בְּמִנוּחָה לֹא עָשִׂיתָ,
 אֲשֶׁר לוֹ נִפְשֶׁךְ הַתְּחִיבָה תוֹדָה.

פילדס

אִם גֵּרד יִחַדוּ שְׂאֵל, תִּמְצָאךְ תְּלוֹנָה
 חֲמוּרָה עוֹד מִזֶּה, שְׂיֹאוֹשׁ אַתָּה.
 אֵין זֹאת כִּי אֶל אֲבֹדוֹת לֹא הִסְכַּנְתָּ,
 כִּי לְבַעֲבוֹר הַמֶּלֶט מִן הַשְׂאֵה
 אַף מֵלֶת-שׁוֹא לְהִקְרִיב לֹא תַחֲפָצִי.

איפיגניה

הוּ לוֹ לְבַגְבֵּר הִיָּה בִי, אֲשֶׁר

אם חפץ יעירנו ברב-עצמה,
כל קול זולתו לא יגיע עדיו!

פילדס

לחנם תמנעו; יד-הברזל
לאנס תפקד פה ורמז-עינו
הקשה הוא חק עליון, לו גם אלים
מכרחים להכניע. דומם ימשל
האח הנה העקשן של הגורל
הנצחי. שאי אשר עליך נטל:
עשי אשר יצו. השאר תדעי.
חיש אשוב פה לקבל מיד-קדושך
את חותם-התפארת של הישועה.

מטמר המשי.

איפיגניה לבוח

עלי לשמע לו: כי קרובי-נפשי
בתוך סכנה אראה. אוכלם הו!
גורלי אני יחריד את לבבי.
האין להציל לי זה תקנה יפה,
אשר טפחתי חרש בבדידותי?
התרד לעד המארה? אם לעולם
לא יקום שבט זה ולא יתגער
בברכה חדשה? - הן לכל יש תכלהו
כל אשר נבחר, מיטב אוך-החיים
בסופו יחרב: למה לא המארה?

לְשׂוֹא קוֹיָתִי אִפּוֹא, פֹּה עֲצוּרָה,
 נְטוּלָה מִבֵּית־אָבִי וְגוֹרְלוֹ,
 לְיוֹם, בְּלֵב טְהוֹר בּוֹ וּבְיַד טְהוֹרָה
 אֲחַטָּא אֶת הַבַּיִת מִטְמֵאתוֹ.
 וְהִנֵּה אֲךָ יִרְפָּא אֶח לִי מֵהָר
 וּבְנֵס מִמַּחֲלָה רָעָה בְּזַרְעוֹתַי,
 אֲךָ תִקְרַב סְפִינָה, לָהּ וְהִכְכֵּר הוֹחֲלֵתַי,
 לְהוֹלִיכֵנִי חוֹף־מוֹלְדֵתַי,
 וּבְיַד־נְחוּשָׁה יְטִיל אֵנֶס חֲרָשׁ
 עָלַי חֲטָא־מִשְׁנָה: לְחַמֵּס דְּמוֹת־הַקֶּדֶשׁ
 הַנְּעֲרָצָה, הַפְּקֹדָה בְּיָדִי,
 וְלִגְנֹב לֵב הָאִישׁ, חִיבַת־תּוֹדָה
 בְּעַד חַיִּי וְגוֹרְלִי לוֹ הַנְּגִי.
 הוּי כִּי לֹא יַעַל לְאַחֲרוֹנָה זַעֲף
 בְּנַפְשׁוֹ! כִּי הַשְּׂנֵאָה הַעֲמָקָה
 שֶׁל הַטִּיטָנִים, אֲלֵהֵי הַקְדוּמִים,
 לְכֶם, אוֹלֵימִפִּיִים, לֹא יתִפֵּשׁ לְבִי
 הָרַף בְּצַפְרֵי־עֵיטוֹ! הַצִּילוּנִי
 וְהַצִּילוּ טְהוֹר־צִלְמְכֶם בְּנַפְשׁוֹ

עַל אֲזִנֵּי מְרִתָּף קוֹל הַשִּׁיר הַיֵּשֶׁן -
 שְׂכַחְתִּיהוּ כְּכֹר וּבְחַפְזֵי־לֵב שְׂכַחְתִּיהוּ -
 הוּא שִׁיר הַפְּרָצוֹת, שָׂרוּ בְּקוֹל־זוֹעוֹת,
 בְּנַפֵּל מִכַּס־הַזֶּהָב טְנֵטְלוֹס:
 הֵן כָּאֲבוּ בְּכֹאֵב יְדִידָן; זַעֵם
 לְרַבָּן הָיָה וְזִמְרָתָן אִימָה.

בִּילְדוֹתֵינוּ שָׁרָה לִי מִיְנִקָּא
וּלְאַחֵי אֶת הַשִּׁיר, אָנִי שְׁמַרְתִּיהוּ.

תְּהִי יִרְאַת הָאֱלֹים
עַל רֹאשׁ מִיַּן־הָאָדָם
בִּידֵיהֶם יִחְזִיקוּ
אֶת שְׁלֹטוֹן־הַנְּצָחִים,
וְאֲשֶׁר עִם לְבָבָם
בּו יוֹכְלוּ עֲשׂוֹת.

פִּי־שָׁנִים יִירָאם
הָאִישׁ, יִנְשָׂאוּהוּ!
עַל צוּקִים וְעָנְנִים
מִתְנוֹסְסִים כְּסֹאוֹת
סָבִיב שְׁלֹחֲנוֹת־נְהָב.

מְרִיבָה כִּי תָקוּם
וְשָׁקְעוּ הָאוֹרְחִים,
בְּחֶרֶף וּנְאֻצָּה,
לְתֵהוֹמוֹת־מַחְשָׁפִים
וּלְחַנָּם יַחֲכוּ,
אֶסִּיר־אֶשְׁמָנִים,
לְמִשְׁפַּט־צֹדֵקָה.

אֶף הִמָּה, הֵם יוֹשְׁבִים
בְּחָגֵי־נְצָחִים

אֶל שְׂחָנוֹת־זֶהָב.
 הֵם פּוֹסְעִים מֵרֵאשֶׁת־הָרָר
 אֶל הָרִים וְעוֹבְרִים:
 מֵלֹעִי־מַעֲמָקִים
 אֶל אֶפֶס בָּא הַבֵּל
 טִיטָנִים נִחְנָקִים,
 כְּרִיח־קָרְבָּנוֹת,
 עֲנָנָה חוֹלֶפֶת.

יִסְרֻו הַמּוֹשְׁלִים
 אֶת עֵינֶם, עֵינ־בְּרֵכָה,
 מְדוּרוֹת שְׁלָמִים
 וְלִרְאוֹת יִמְנְעוּ
 בְּנֶכֶד אֶת קוֹנֵי
 פְּנֵי קְדֻמוֹן־הָאֲבוֹת,
 הַחֲבִיבִים לְפָנִים,
 הַמְדַבְּרִים בְּדַמָּה.

כֹּה שָׂרוּ הַפְּרָצוֹת;
 דָּם מִקְשִׁיב הַמְּנַדָּה
 בְּמַעְרוֹת־מַחֲשָׁכִים,
 תִּזְקוּ, הַשִּׁירָה,
 יִזְכֹּר בָּנִים וּנְכָדִים
 וְיִגִּיד בְּרֵאשׁ.

עלילה חמשית.

מעמד ראשון.

תואס. ארקס.

ארקס

במבוכה לִי לְהוֹדוֹת, כִּי לֹא אָדַע,
לְעֵבֶר מִי אֶת קוֹהֶחֶשֶׁד אָט.
הָאֵם הַשְּׁבוּיִים הֵם, הָאוֹרְגִים חָרָשׁ
אֶת־דָּבָר מְנוֹסֶתֶם? אִם הִיא הַכְּהֻנָּת,
הַעוֹזֶרָה לָמוֹ? שְׁמוּעָה מִתְגַּבְּרֶת:
הַסְּפִינָה, זֶה הַבִּיאָה אֶת הַשְּׁנִיִּים,
בְּאֶחָד מִפְּרָצֵי־הַיָּם עוֹד טְמוּנָה.
וְשָׁגְעוֹן אוֹתוֹ אִישׁ, טְהָרָה זֶה,
הַתְּאֵנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הָעֶכּוֹב,
לְחֶשֶׁד קוֹרְאִים יָמָר וְלִזְהִירוֹת.

תואס

הִישׁ תָּבֵא הַכְּהֻנָּת הַזֶּה! וְאַתָּם

לָכוּ וּבְדָקוּ יָפֵה אֶת הַחוֹף
 לָמֶן מְבוֹאֵהֶרִים וְעַד הַחֲרָשָׁה.
 אֵל תִּגְעוּ בְּמַעֲמַקֵּי־קֹדֶשׁהּ, שִׁימוּ
 בַסֵּתֶר מֵאָרֶב וְעַקְבוֹתֵיהֶם צוּרוֹ.
 בְּאֲשֶׁר תִּמְצְאוּם, תִּפְשׂוּם כְּמַשְׁפָּטְכֶם.

מעמד שני.

תואס זכור

חֲלִיפּוֹת תִּבְעֵר בִּי בְּשֵׂאֵל חֲמַתִּי:
 אֲתַעֲבֹר רָגַע בָּהּ, כֹּה הִקְדַּשְׁתִּיהָ,
 וְרָגַע בִּי, אֲשֶׁר בְּהַעֲלַמְתֵּעִין
 וּבִטּוֹב־לֵבֶב לִבְגָד גְּדִלְתִּיהָ.
 בְּעַבְדוֹת יִסְכִּין אָדָם עַל־נִקְלָה
 וַיִּלְמַד חֵישׁ לְצִיָּת, אֶת כָּל־חֲפָשׂוֹ
 כִּי יִשְׁלָלוּ מִמֶּנּוּ. כֵּן, לוֹ הִיא
 בְּיַד אֲבוֹתַי נִפְלְתָה הָאֲבִירָה
 וְלוֹ עָלְיָהּ חֹס חֲרוֹן־הַקֹּדֶשׁ:
 כִּי אֲזוֹ לְמַלֵּט נִפְשָׁה־הִיא שְׂמִחָה,
 בַּתּוֹדָה נִכְנָעָה לְפָנַי גּוֹרְלָהּ
 וְדָם זֶר שִׁפְכָה לְפָנַי הַמְּזוֹבֵחַ,
 אֲזוֹ קָרְאָה חוֹבָה לְאֲשֶׁר אֲנִס הִיָּה.
 וְהִנֵּה הוֹלֵךְ יוֹלִיד טוֹב־לֵבְבִי
 בָּהּ חֲפִץ נִפְרוֹ. אֵךְ לְשׂוֹא קוֹיִתִי,
 אֲלֵי תִקְשֶׁר וְתִהִי עִמִּי הַגָּה
 הִיא קוֹבְעָה לָּהּ מְנַת־חַיִּים בַּפְּנֵי־עֲצָמָהּ.

בַּחֲלֶקֶת שִׁפְתוֹתֶיהָ קָנְתָה לְבִי,
 וּבְעַמְדֵי בִפְנֵי זֶה וּבְקֶשֶׁה דְרָךְ
 בְּעֶרְמָה לָּהּ וּרְמִיָּה וְטוֹב־לְבִי
 כְּחֻזְקָה נִרְאָה לָּהּ מְשָׁנִים רַבּוֹת.

מעמד שלישי.

איפיגניה. תואס.

איפיגניה

דְרָשְׁתָּנִי! מַה־יְבִיאֶךָ אֵלַינִי?

תואס

דְחִית הַקָּרְבָּן; אֲמַרִי לִי, מַדּוּעַ?

איפיגניה

לְאַרְקֵס כָּבֵר סִפְרָתִי הַכֵּל בְּרוּר.

תואס

מִפִּיךָ חִפְצָתִי יֵתֵר עוֹד לְשִׁמְעַ.

איפיגניה

הָאֵלֶּה נּוֹתְנָה עִת לָךְ לְהִתְבּוֹנֵן.

תואס

אֵין זֹאת, לְתַפְצֵךְ דְרוֹשָׁה הִיא, הָעֵת.

איפיגניה

אִם לָכֵן לְהַחֲלֹטָה אֶהְרָרָהּ

הַכְּבֹדָה, לֹא הָיָה לָךְ לְבֹא!
 הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר יִשְׁחַר דְּבַר לֹא-אָנוּשׁ,
 עֲבָדִים יִמְצֵא לְמַדִּי, אֲשֶׁר
 בְּעַד גְּמוּלָה וְחֶסֶד יִתְפַּשׁוּ בַתְּאוּנָה
 אֶת מַחְצִית קַלְלַת-הַמַּעֲשָׂה; אוּלָם
 בְּכַפְיוֹ הוּא לֹא יִדְבֹק שְׂמִיץ כְּתָם.
 בְּעֵינָיו כְּבֹד יִחַרֵּשׁ אֶת הַמּוֹת
 וּשְׁלִיחָיו יִשְׂאוּ אֵשׁ וְאֶבְדוֹן מִטָּה
 עַל רֹאשׁ הָאֲבָדִי; אָפֶס הוּא בְּמְרוֹמָיו,
 אֵל בַּעֲלָהּ, אֵיךְ-לָהֵשִׁיג אוֹתוֹ, יוֹסִיף
 וַיִּרְחֹף שְׂאֵנָיו לֹו בְּחוּף הַסַּעֲרָה.

תואס

שִׁיר פָּרָא נִשְׁמָע מִן הַפֶּה הַקְּדוֹשׁ.

איפֿיגנֿיה

לֹא כִהְנַה! כִּי אִם בַּת אַגְמִמֶּנוֹן.
 אֶת דְּבַר לֹא-נֹדְעָה לָךְ כְּבֹדָה,
 לְנִשְׂיָאָה תֵּאמַר חַיֵּשׁ לְצוֹתָהּ לֹאוּ
 לְמַדְתִּי מִנְעוּרֵי הַמִּשְׁמַעַת,
 לְהוֹרֵי תַחֲלָה וְאַחֲרֵי-כֵן לְאַלְהָה,
 וּבְמִלְאֵי צוֹ הַרְגַּשְׁתִּי נַפְשִׁי תָמִיד
 בְּמִבְחַר חֶפְזָהּ; אוּלָם לְדַבֵּר נֹגֵט,
 לְפַקְדוֹת-אִישׁ עָרִיצָה לְהַכְנִיעַ
 גַּם כֹּה כְמוֹ שָׁמָּה לֹא לְמַדְתִּי.

תואס

חֵק יִשָּׁן, לֹא אֲנֹכִי, לָךְ מַצְוָה.

איפיגניה

בַּצְמֵאוֹן־נֶפֶשׁ תִּפְשׁ נִתְפֵּשׁ חֶק,
 לְנֶשֶׁק יִהְיֶה בִּיּוֹדֵי תֵּאוֹתֵנוּ.
 חֶק אַחַר אֵלֵי דְבַר, יִשָּׁן מִנוּ,
 לְבָלֵי הַשְּׁמַע לָךְ: הֵן־הוּא הַזֶּקֶן
 כָּל נִכְרֵי קְדוֹשׁ לוֹ.

תואס

אֵין זֹאת פִּי קְרוֹבִים הֵם הַשְּׁבוּיִם מֵאֵד
 לְרִבְבָּךְ: פִּי מִהֶמֶת־לֵב וְחֶמְלָה
 שְׂכַחַת רֵאשִׁית הַכֶּמֶה, לְבָלֵי הַרְגֵזוּ
 לְעוֹלָם אֶת אֲשֶׁר הָעוֹז בְּיָדוֹ.

איפיגניה

אִם אַחֲרֵי־שׁ אוֹ אֲדַבֵּר, תִּמִּיד תִּיכַל
 לְדַעַת אֶת אֲשֶׁר לְבָבִי יִרְחַשׁ.
 הָאֵם לֹא יִפְתַּח זְכוֹן גּוֹרֵל דּוֹמָה
 לְרִגְש־חֶמְלָה אֶת הַלֵּב הַסְּגוּר?
 וּמֵה־גַם לְבִי! בָּם אֶת עֲצָמֵי אֶרְאֶה.
 אֲנִי אֲנִי לְרִגְלֵי הַמְּזַבַּח
 רְעֵדְתִי וּבִהַדְרַת־קֶדֶשׁ סָבַב
 אֶת הַכּוֹרֶעַת מִוֹת לְפָנַי־זְמַנוֹ:
 כָּבֵד נִצְנָצָה עַל רֵאשִׁי הַמְּאֻכָּלֶת
 לְבַתְּךָ אֶת הַלֵּב מִלֵּא־הַחַיִּים;
 כִּלְ־קֶרְבִי בִּי בְּסוּפֵה הַתְּפִלָּצוּ,
 בַּת־עֵינֵי דַעְכָּה - וְאֲנִי נִצְלֵתִי.
 הָאֵין הַחֹב לְהֵשִׁיב לְאִמְלָלִים

את נתנו אליהם כְּרַב־חֲסִדִים לְנוֹ?
זאת תדע, תדע אותי, וְלֹאֲלֹצְנֵי תֹאמְרוּ!

תואס

הַשְּׁמְעִי לְעִבּוּדָהּ, לֹא לְאֹדוֹן.

איפיגניה

תְּדַלֵּ! אל תשוה הן על התקיפות,
לְרַפְיוֹן אֵשֶׁה תִּשִּׁישׁ. גם אֲנִי,
אֲנִי כֹאִישׁ נוֹלְדָתִי חֲפָשִׂיהָ.
לִי נִגְדָד בְּנִי־אֲגַמְמִנוֹן עִמָּד
וְלִי דְרִשְׁתָּ מִנּוּ אֶת לֹא יֵאוֹת,
כִּי אֲזוּ גַם הִיָּתָה חֲרַב לִי וְזָרַע
לְהִגֵּן עַל מִשְׁפָּטוֹ וְעַל כְּבוֹדוֹ.
אֲנִי רַק מַלְיִים לִי, וְיָאָה הוּא
לְאִישׁ־נְדִיבוֹת לְכַבֵּד דְּבַר הָאֵשֶׁה.

תואס

מִתְרַב אַחֵי כְּבֵד אֲכַבְדֶּנּוּ.

איפיגניה

לְגוֹרֵל נִשְׁקַ כֹּה וְכֹה תִלְיִפּוֹת:
לֹא יִקַּל גִּבּוֹר תִּכְמַלֵּב בְּאֹיְבוֹ.
גַּם לֹא הִנִּיחַ טֹבַע אֶת הַחֲלָשׁ
בְּלִי עוֹר נִגְדַּ שְׂרִירוֹת־לֵב וּכְפִיָּה.
הִיא נְטָעָה תְּשׁוּקָה בּוֹ לְעֶרְמָה, לְמַדָּה
תְּחַבּוּלוֹת אוֹתוֹ: רָגַע הוּא מִתְחַמֵּק.

מאחר, עובר סחור סחור, אכן, ראוי
התקין, כי ישתמשו בכמו-אלה.

תואס

הזהירות תשפיל לעמוד בפני ערמה.

איפיגניה

ונפש טהורה אין לה חפץ בה.

תואס

אל תרצני בחפזה את משפטך.

איפיגניה

הו לו ראית את מלחמת-נפשי,
באזרה און ואמץ-לב למהר
ולחוריש גורל רע, בה לתפש יאמר?
האמנט לעמוד נגדך בלי-מגן?
את שאלתי, את ענף-החמודות,
הכביר והנאדר ביד אשה
מלהב חרב וחנית, דחית:
מה-ישאר לי, להגן על עצמותי?
האקרא אל האלה, גם כי תראה?
האין כל כח במעמקי-נפשי?

תואס

אך נראה, גורל שני הורים יעיר
דאגה בך יתרה, מי הם, אמרי,
להם יתנשא ברב-גבורה רוחך?

איפיגניה

הם-נרְיִים הם-לְיֻנִים אַחְשָׁבָם.

תואס

בְּנֵי אַרְצָךָ הם? וְאֵת חֲזוֹן-הַתְּשׁוּבָה
אֶל-נִכּוֹן חֲדָשׁוֹ בְּךָ בְּכֹל הַדְּרוֹ?

איפיגניה אחרי דממח

הֲרַק לְגִבּוֹר זְכוּת לְמַעֲשֵׂה-פְלִאִים?
הֲרַק לְיָדוֹ, יַד-גִּבּוֹרִים קָשָׁה,
נִמְנָעוֹת לְחֻצְבָּ? מִה־יִכְנָה גְדוֹלָ?
מִה־יִרְחִיב אֵף יָנִיעַ לֵב הַמְּסַפֵּר,
הַחֲזִיר עַל סְפוּרוֹ תְּמִיד, אִם
לֹא מִה־שִׁנְרָאָה רְחוֹק מִהַצְלָחָה
וְהָעֵז בְּעֵזִים נִגַּשׁ לְעִשׂוֹתוֹ?
הֵאֵם רַק זֶה, אֲשֶׁר בְּחִשְׁפֵּת-לְיִלָּה
אֶל מַחְנֵה חֵיל הַצָּר הַתְּגַנֵּב יַחֲדֵי,
כְּאֵשׁ נִעְלָמָה, אֲכֹלָה סְבִיבָה, יִפְגַּע
בְּיֹשְׁנִים וּבַמְקִיצִים, וְלֹא-תָרוּנָה,
כִּי לְתַצְוֵהוּ סְבִיב הַמִּתְנַעֲרִים,
עַל סוּסֵי אוֹיֵב, אֵךְ בְּשִׁלָּל יָשׁוּב,
הֵאֵם רַק זֶה יִהְיֶה? זֶה לְבָדוֹ,
אֲשֶׁר בְּמֶאֱסוֹ שְׁבִיל-בִּטָּח, יַעֲפִיל
לְעֵלוֹת וְלַעֲבֹר הָרִים עִם יַעְרוֹת,
לְמַעַן טַהַר אֶרֶץ מִן הַשׁוֹדְדִים?
הֵאֵם לֹא נוֹתֵר לָנוּ דָבָר עוֹד?

האם לֵאשָׁה רַבָּה לְהַתְּפַרֵּק
אֶת זְכוּתָהּ, נוֹדְדָה עִמָּה, לְהִיּוֹת פְּרָאִית
מוֹל פְּרָאִים וּכְמוֹ אֲמוֹנוֹת לְשַׁלֵּל
מִכֶּם אֶת זְכוּת־הַחֶרֶב וּנְקָם־דָּם
עַלְבוֹנָה לְנָקָם? חֲפִץ מַעֲשֵׂה כְּבִיר
בְּתוֹךְ לְרַבִּי עוֹלָה וְשׁוֹקֵעַ:
מִתְלוֹנָה רַבָּה לֹא אֲמַלֵּט, גַּם לֹא
כַרְעָה גְדוֹלָה, אִם לֹא יִצְלַח דְּרָכַי
וְאוֹיְכֶם עַל בְּרַפְיֶכֶם אֲתֵם אֲשִׁימְנָה!
אִם אֲמַנֶּם בְּנִים אֲתֵם, כְּתֹהֲלֶתְכֶם,
הִרְאוּ־הֵנָּה בְּעֶזְרְכֶם לִי וְקַדְשׁוּ
עַל יְדֵי שֵׁם הָאֱמֶת! — כֵּן, הִקְשִׁיבָה,
הַמְּלִיךָ, תְּרַמִּית־סֶתֶר פֹּה תַחֲרַשׁ:
אֲךָ שְׁוֹא לְשִׁבּוּיִם תִּשְׁאַל; הִמָּה הֲלָכוּ
לְבַקֵּשׁ אֲנָשִׁי־בְרִיתֶם עַל הַחוּף,
הַמְחַפִּים שָׁם אֶת הָאֲנִיָּה לָמוֹ.
הַגְּדוֹל בָּם, אֲשֶׁר תִּפְשְׁתוּ פֹה
הַרְעָה וְעִזְבְּתוּ — הוּא אוֹרְחִי,
הוּא אָחִי, וּמִשְׁנֵהוּ רַעֲנָעוּרָיו,
אִישׁ־סוֹדוֹ, וְשִׁמוֹ פִּילִדָס. אֲפֹלוּ
יִשְׁלַחֶם אֵל הַחוּף הַזֶּה מִדְּלִפִּי
בְּמִצּוֹת־אֵל, אֶת דַּמּוֹת דִּיאֲנָה לְחַמֵּס
וּלְהַבִּיא אֵלָיו אֶת הָאָחוֹת שְׂמָה,
וְחִלְּף זֶה לְאִשִּׁם בְּדָם אֲמוֹ
פְּדוּת מִיַּד הַפּוֹרִיּוֹת יִבְטִיחַ.
אֶת שְׁנֵינִי, שְׁרִידֵי שְׁבֵט טַנְטָלוֹס,

בִּדְרֹךְ הַנָּה שׁוֹמְתִי: הַשְּׁחִיתָנוּ,

אִם לְךָ יָתֵן לְךָ.

תואס

מֵאַמִּינָה אַתָּה,

הַסִּקְתִּי יִשְׁמַע, הַבְּרַבֵּר, אֵת קוֹלִי

הַאֲמַת וְהַצֹּדֵק, לֹא שְׁמָעָהוּ

הַיְּנוּנִי אֶטְרָאוּס?

איפיגניה

שְׁמַע יִשְׁמַעֲנוּ

כֹּל אָדָם, נוֹדֵד תַּחַת כָּל שָׁמַיִם,

אֲשֶׁר בְּלִבּוֹ מְקוֹר־הַחַיִּים יוֹדֵעַ

בְּטָהֳרוֹ וּבְתַמּוֹ. – הוּא מֵהַתְּהַרֵּשׁ.

הַמֶּלֶךְ, בְּמַעַמְקֵי־נַפְשׁ דּוֹמֵם?

הָאֵם כְּלִיֹּן הוּא? הַרְגֵנִי קָדָם!

כִּי עַתָּה, בְּאֵבֶד כָּל תְּקוּהַ לָנוּ,

אֲחוּשָׁה אֵת הַשְּׂאֵה הַנוֹרְאָה,

הַמְטָתִי בְּחַפְזִי עַל מַחְמַדִּי

בְּמַחְשָׁבָה תַּחֲלָה. הוּא! עֶקְוֵדִים אֲרָאִים

לְפָנָי! אֵיךְ עִם פְּרֻדָּה אֲשָׂא עֵינָי

אֶל אַחִי, רִצְחַתִּיו נַפְשׁ? הֵא עַד־עַלְמָם

לֹא אוֹכֵל יִבֵּט זַיְנוֹ הַתְּבִיבוֹת!

תואס

הִנֵּה כֵּן טוֹו נּוֹכְלִים, הוֹרִי־שֶׁקֶר,

עַל רֹאשׁ הַיּוֹשֵׁבָה סְגוּרָה יָמִים רַבִּים,

לְהֶאֱמִין נוֹטָה בְּאִשֶּׁר תִּשְׁאַף בְּנֶפֶשׁהּ,
זֶה מְטוּה־שְׁמִיתוֹ!

איפיגניה

לֹא! הוּ מֶלֶךְ, לֹא!

יִכְלָתִי לְנֶפֶל בְּפַח־מְרִמָּה; אֵלֶּה
הֵם כְּנִים וְנֶאֱמָנִים. אִם לֹא כֵן
תִּמְצָאם, הַשְׁחַת אוֹתָם וְהַדִּיחֵנִי,
כְּגִמּוֹל סְכָלוֹתַי הָשֵׁב לִי וְגִרֵּשׁ
אֶל חוֹף אִי־צוֹקִים, גְּוַה־שְׁמֹמֹן, אוֹתִי.
וְאוֹלָם אִם הָאִישׁ הַזֶּה הוּא אָחִי
אֶהוּבִי, לוֹ יִחַלְתִּי יָמִים רַבִּים,
אִז הֵן לִלְכַת לָנוּ וְעֵינָה חֶסֶד
עִם שְׁנֵינוּ כְּאִשֶּׁר יַעֲשִׂיתָ חֶסֶד
עִמָּדִי. אָבִי נֶפֶל בְּיַד אֲשֶׁתּוֹ,
וְהִיא בְּיַד בְּנָהּ. הַתְּקוּהָ הָאֲחֵרוֹנָה
שֶׁל שְׁבֵט אֲטְרָאוּס תִּנּוּחַ עָלָיו.
הוּ תָגֵה לִי וּבְלֵב טְהוֹר וּבְיַד טְהוֹרָה
כִּי אֶעֱבֹר וְאֶחֱטֵא אֶת בֵּיתִנוּ.
אֶת דְּבָרְךָ תִּשְׁמַר לִי – אִם יֵשׁ וְתִהְיֶה
עוֹד תְּשׁוּבָה אֶל בֵּית־אָבִי לִי, גִּשְׁבַּעְתָּ,
שְׁלַח תְּשַׁלְּחֵנִי; וְהִנֵּה הִנֵּה.
לֹא יִמֹן מֶלֶךְ דְּבָרוֹ מֵאִין מוֹצָא,
כְּאֶחָד מִן הָעָם, לְמַעַן הִרְחַק
לְרַגַע אֶת הַמַּחֲלָה כְּנִיו, אִף לֹא
יִכְבִּיטֶם אֶל הַמְּקָרָה, לֹא יִקוּ־לוֹ;

רק אז מרום כבוד־עזו נרגיש, עת
לשפיע טובה על המחכה יוכל.

תואס

למרת רצון, כמו־אש הנאבקת
במים, תהמה, תשרק ובהמסה
לכלות אויבה תשאף, כן חרוני
על עצמו יגן בי בפני דבריו.

איפיגניה

הו תנה לחסד וכמו אור־הקדש
של אש־הקרבן החרישית יעל,
מעטר גיל ותודה ושיר־תהלה.

תואס

לא אחת זה הקול השביח נפשו

איפיגניה

הו הבה לי ימינה לאות־שלום.

תואס

אך רבות תשאלי בעת לא־רבת.

איפיגניה

לא עת מחשבות היא עת לעשות טובה.

תואס

לא כן! כי גם בטוב יש ידבק רע.

איפיגניה

השֶׁפֶק הוא, הַשֵּׁם הַטוֹב לָרַע.
 אֵל תְּרַבֶּה חֶשֶׁב; עֲשֵׂה כְדַבֵּר לְבָבָהּ.

מעמד רביעי.

אורכט מזוין. הקודמים.

אורכט פניו אל הבימה

הַכְפִּילוּ כַחֲזִיתְכֶם! עֲצְרוּ בַעֲדָם!
 רק רַגְעִי־מִסְפָּר! אֵל תִּסּוּגוּ אַחֲזֹר
 וְסִכּוּ עַל הַדְרָךְ אֶל הַסְפִינָה
 לִי וְלְאַחֹתַי!

אל איפיגניה, מבלי ראות את המלך

בְּאִי, כִּי נִמְכָּרְנוּ.
 צִיֵּן מְקוֹם רַב לְמִנוּסָה לָנוּ. חוֹשִׁיו
 מרגיש במלך.

תואס בחפסו בהרבו

לֹא יֵשֵׂא אִישׁ בְּפָנַי אֶת הַחֶרֶב
 הַחֲשׂוּפָה וְלֹא יַעֲגֹשׁ.

איפיגניה

אל תחללו
 נוֹה הָאֵלֶּה בְּחַמַּת־רִצָּח. צוּר
 לְעַם וְיַעֲמֹד מִהַלְחָם. שְׁמַעוּ
 לְכַהֲנָה, לְאַחֹתַי!

אורסט

אמרי לי,

מי הוא המשליך אימה בנו?

איפיוניה

כבוד את

המלך בו, לי היה תחת אבי!

הו סלח לי, אחי! אף לביילד לבי

בידו המקיד את כל גורלנו.

על כל דבר-וממכם התנדיתי לו

נהגיל נפשי מעון-הגידה.

אורסט

הבדרך-שלום יאמר לשלחנו?

איפיוניה

ברק-חרבך לא יתן לי להשיב.

אורסט בהשיבו חרבו לנדנה

יברי! רואה את, לדברך אשמע.

מעמד חמשי.

הקודמים. פילדס. תכף אחריו ארקס. בידי שניהם
חרבות שלופות.

פילדס

אל תתמהמהו! אנשינו אונרים

את שארית כחותיהם; לאטם הם

נסוגים אחור ואֵל הַיָּם נִדְחָקִים.
 מה־שִׁיחַ אֲרָאָה פֹּה בֵּין רוֹנְנֵי־אֶרֶץ!
 אֵין זֹאת כִּי אִם הַמֶּלֶךְ הוּא בְּכַבֹּדוֹ!

ארקס

בְּמִנוּחַת־לֵב, כִּיאוֹת לָךְ, הוּ מֶלֶךְ,
 לְמוֹל אוֹיְבֶיךָ תַעֲמֹד. עוֹד מְעַט
 וְהַחֲצֵפָה קִבְּלָה עָנְשָׁה: בְּנֵי־לְוִיֹּתָם
 נְסוּגִים, נוֹפְלִים, וּסְפִינָתָם לָנוּ.
 רַק אוֹת מִפִּיךָ וּבִלְהַב תְּעַל.

תואס

לָךְ! צו לְעַמִּי לְחַלֵּל מִמִּלְחָמָה!
 בֵּל יָנַע אִישׁ בְּצַר כָּל־עוֹד נְדָבָר.

ארקס הוֹלֵךְ.

אורסט

לֹא יִהְיֶה כְּכֹה. לָךְ אֶסֶף, יְדִידִי
 אֶת שְׂאֲרֵית אֲנָשֵׁינוּ; צַפוּ דוֹמָם
 לְאַחֲרֵית, יִתְּנוּ אֱלִים לְמַעֲשֵׂינוּ.

פִּילֹדֵס הוֹלֵךְ.

טעמר שטי

איפיגניה. תואס. אורסט.

איפיגניה

מִלְטוֹנִיָּנָא מְדַאָגָה, טָרָם דְּבַר

יִתְחַלּוּ. יֵרָא אִירָא מְדוֹן רַע,
 אִם אַתָּה, מְלֶךְ, אֲזוֹנֶךָ לֹא תַט
 לְקוֹל הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר, אַתָּה, אָחִי,
 לֹא תִבְלֶם אֶת הַנְּעוּרִים הַנִּמְתָּרִים.

תואס

חֲרוֹמֵי אֶקְלָא, כִּי אֲנִי הַנֶּקֶן.
 הַשִּׁיבָה לִּי, בְּמָה תוֹכִיחַ, כִּי
 בְּדֹאגְמָמְנוֹן זַמְתָּה וְאָחִיָּה
 שֶׁל הוֹ?

אורסט

הַגָּה הַחֲרָב, הַכָּה בָּה
 אֶת אַנְשֵׁי־טְרוֹיָה בְּנֵי־הַחֵיל. אוֹתָה
 הַצִּלְתִּי מִיַּד רוֹאֲחוֹ וְהַעֲמַרְתִּי
 לְאֵלִים לְתַת לִי אֶת אֲמִץ־רוּחוֹ,
 אֶת זְרַעוֹ וְאֶת אֲשֵׁרוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ
 הַגְּדוֹל, רַק כִּי מוֹתִי יִיף מִמוֹתוֹ.
 בְּחַר אָחֵד מִן גְּדִיבֵי־עַם בְּחִילֶךָ
 וְהַצַּג אֶת הַטּוֹב בְּהֵם לְמוֹלִי.
 בְּאֲשֶׁר תִּגְדַּל אֶרְץ בְּנֵי־גִבּוֹרִים
 לֹא יוֹשְׁבוֹ פְּנֵי הַזֶּר הַמִּבְקֵשׁ זֹאת.

תואס

לֹא נִתְּנָה הַמִּסְרָת פֹּה הַיְשָׁנָה
 זְכוּת זֹאת לְזֶר מְעוֹלִים.

אורסט

תחל אפוא

מסרת פה חדשה בך ובני
 עם שלם הקדש יקדיש, בחקותו
 את מעשה מושליו, מעשה טוב לחק.
 ולא רק בעד חמשנו אנו לבדו
 תנה לי, לזר בעד זרים, להלחם!
 אם אפל, והיה עם משפטי יחד
 משפטם חרוץ; אפס אם תהי ידי
 על העליונה, אז אל ידרף איש
 על זה החוף מבלי אשר תמהר
 עינאֶהבה רבת-עזרה לקדמהו
 ושב והלך-לו רנה-נחומים.

תואס

לא בלתי-ראוי לי נדמית, עלם,
 להיות לאבות בן, בהם תתפאר.
 רב מספר האנשים בני-החיל,
 המלויים אותי; אולם עוד אתניצב
 אני בימי בפני אויב; הנני
 לנסות אתך גורל-המלקמה.

איפיגניה

ישנא! אות-דם פנה למותר הוא,
 הו מלך! הנח ידך מן ההרב!
 שים לב אליו ואל גורלי אני.
 הקרב המהיר יעביר איש לצנח:

אַךְ יִפְלֵא וְהַשִּׁיר תְּהַלְּתוּ יִשְׂא.
 וְאוֹלָם אֶת הַדְּמָעוֹת לְבִלְי־תִכְלֶה
 יֵשׁ הַנְּשָׂאָרִים, שֶׁל הָאִשָּׁה הַעֲזוּבָה
 לֹא יִמְנָה כֹּל דוֹר בָּא, וְהַמְשׁוֹרֵר מַחְרִישׁ
 מֵאֵלֶיךָ יְמֵי־בְּכִי וְלִילֹת־נֶהֱי,

הֵם נִפְשׁ שֶׁקָּטָה תִּכְמָה, תִּחְרַד לְקָרָא
 לְיָדִיד שְׂאֵבֵד, מִהָר כֹּה לְלִכְתּוּ,
 לְשׁוֹב אֲלֵיָהּ וּבִיגוּנָה תִּמַּס.

גַּם בִּי מִתְחַלֶּה הַתְּרַתָּה דְאֶגָּה,
 פֶּן תִּתְיַקְנֵי תְרַמִּית אִישׁ־מַעֲשָׂקוֹת
 מִבְּטָחוֹן בֵּית־מִקְלָטִי, תִּמְכַּרְנִי
 לְעַבְדוֹת־עוֹלָם. חֲקַר רַב חֲקַרְתִּים,
 שְׂאֲלֵתִי עַל כָּל מַעֲמָד, כָּל מַסָּבָה,
 דְרָשְׁתִּי אוֹתוֹת, וְעַתָּה סְמוּךְ לְבִי.

רְאֵה עַל יַד־יְמִינֹו פֹה הַשׁוֹמֵה,
 כְּדָמוֹת כּוֹכְבִים שְׁלֹשָׁה, נִרְאָתָה
 כְּכָר יוֹם, בּוֹ נוֹלָד, אוֹת לְמַעֲשֵׂה־כִפְשָׁע.

הַכְהֵן פֶּתֵר כְּכָה, יָד זֹאת תַּעֲשֵׂה.
 אַךְ מִשְׁנָה לִי תוֹכִיחַ זֶה צְלָקָתוֹ,
 הַחוּצָה פֹה עֲפַנְפוֹ. עוֹדוֹ יִלָּד
 וְאֶלְקָטָרָה, פּוֹחֲזָה וּבִלְתִּי־זִהְרָה
 כְּדָרְכָהּ, הַשְּׂמִיטָתָהּ מְזֻרְעִיָה.

בְּקֶצֶה רֹאשׁ דְּלִפְק נִפְגַּע — הוּא הַנְּהוּ —
 הַעוֹד אֶת דְּמִיּוֹן פְּנִיּוֹ לְפָנָיו אֲבִיו,
 הַעוֹד אֶת מַצְהָלוֹת לְבָבִי כְּנִימָה
 כְּעֵדִים לְהִבְטִיחָךְ אֲבִיאָהּ?

תואס

ולו כל שפק בטלו בי דברוק,
 ולו כבשתי בי גם כבש ועמי,
 גם אז רק על הנשק היה לשפט
 בינינו; מוצא-שלום אין לעיני.
 הם באו הנה, כן הודית בפיד,
 את דמות-האלה לחמס. התאמינו,
 במנוחה אביט זאת? הינוי ילטש
 לעתים קרובות עינו צמאת-בצע
 אל אוצרות הברברים בפחדקים,
 אל עור-הפז, אל סוסים, אל בנות-חן;
 ורק לא המיד תוקיד וערמה
 ישיבום בית עם הבז בשלום.

אורסט

הדמות, הו מלך, לא בינינו תפרידו
 אך עתה נפיר, גדע את השנגה,
 שם אל כצעף סביב לראשנו,
 בתתו פקדה לנו לנדד הנה.
 בקשתי עצה מנו, דרור בקשתי
 מתגרת נד הפוריות; הוא אמר:
 „אם תביא את האחות, היושבת
 במקדש על חוף טוריס ולא-חפצה,
 אל ארץ ינו, אז המארה תסור.”
 אמרנו, על אחותו יסב דברו
 והוא כון לך! והנה התרו מוסרות

כְּהַגְתֶּךָ: שׁוּב נְתוּנָה אֶתְּ, הַקְדוּשָׁה,
 מִתְּנָה לְמִשְׁפַּחְתֶּךָ. בִּי נִגְעַת
 וְרָפָא לִי; בְּזִרְעוֹתֶיךָ תִּפְשֶׁה
 הַרְעָה אוֹתִי בְּכֹל צַפְרָנִיתָ
 הַפַּעַם הָאֲחֵרוֹנָה וְכֹל מִן
 עֲצָמוֹתַי בִּי זָעוּעָה; אַחַר בְּרַחָה
 כִּנְחָשׁ אֶל מְאוּרְתּוֹ. שְׁנֵית אֲרוֹה
 עַל־יָדֶךָ וּכְמוֹ־חֶדֶשׁ אוֹר־הַיּוֹם
 הַגָּדוֹל. יָפָה וְנִהְדָּרָה נִרְאִית
 עֲצַת הָאֱלֹהִים לִי. כְּתַמוּנַת־קִנְיָשׁ,
 בַּה גּוֹרֵל־עִיר, לֹא יִמִּיר עַד־הַעוֹלָם,
 בְּמֵאמְרֵ־אֵל מְלֵא־תַעֲלוּמָה קָשׁוֹר,
 כֵּן לָקַחְהּ אוֹתָךְ, מִגֵּן בֵּית־אֲבִינִי;
 הִיא שְׁמֶרָה אוֹתָךְ בְּדַמ־סֶתֶר קְדוֹשׁ
 לְבִרְכָה לְאַחֶיךָ וְלְכֹל מִשְׁפַּחְתֶּךָ.
 אֲמַרְנוּ, אִין כָּל פְּלִטָה לָנוּ עוֹד,
 וְהִנֵּה אֶתְּ אֶת כָּל תְּשִׁיבֵי לָנוּ.
 הוּ מְלָךְ, הֵט לְבָבְךָ אֶל הַשָּׁלוֹם
 וְאֶל תְּמֻנַע, כִּי תִקְדֵשׁ בֵּית־אֲבִינִי,
 כִּי תִחְזֹר אוֹתִי אֶל הַדְּבִיר הַמְּטַהֵר,
 לְרֹאשֵׁי הָעֵטֶרָה הַעֲתִיקָה תַעֲנִדוּ!
 הֵה גְּמַל הַבְּרָכָה, הִיא הַבִּיזָה לָךְ,
 וְתֵן לְהַנּוֹת לִי מִזְכוֹת־הַקְּדוּיָמָה.
 תִּפְאָרַת גְּבָרִים, זִרְעֵעֹז וְעֲרָמָה,
 בַּפְּגִי זֶה אֲמַת נִפְשׁ נַעֲלָה תִחְפֹּר,
 וְאִמּוֹן־לֵב שֶׁל יִלְד תָּם וְטַהוֹר

אַל איש יקר־הרוח ישא שְׂכָרוֹ.

איפיגניה

זַכֵּר הַבְּטָחְתָּךְ לִי וּפְתַח לִבְבְּךָ
 לְדַבְּרֵי מִי הָאִישׁ הַזֶּה הַיִּשְׂרָאֵלִי!
 הַבֵּיטָה בָּנוּ! לֹא כָּל יוֹם לָךְ
 יוֹדְמָן מַעֲשֵׂה טוֹב פְּזֵה לַעֲטוּתוֹ.
 לֹא תוּכַל דְּחוֹתָהּ; מִהֲרָה וּמִלְאָנָהּ.

תואס

לְכוּ אַפּוֹאוּ

איפיגניה

לֹא בָן, מַלְכִּי! בְּבִלִי בְּרַכָּה,
 מִתוֹךְ תַּרְעֻמַּת, לֹא מִמֶּךָ אֶפְרַד.
 אֵל־נָא תִגְרַשְׁנוּ מִשְׁפֹּט־אוֹרְחִים יָפֵה
 יְהִי מִשְׁפָּטְךָ בָּנוּ: כָּכָה לֹא לְנִצַּח
 נִפְרְדְּנוּ וְנִבְדְּלָנוּ. כָּאֲכִי לִי
 נִכְבְּדֶתָּ בְּעֵינַי, לִי יִקְרָתָּ,
 וְחוֹתָם זֶה קְבוּעַ בִּי עַד־עוֹלָם.
 אִם יֵשׁ וְהִנְקֵלָהּ בְּבִגְדֵי־עֲמֶךָ יִבִּיא
 אֶל אֲזוּנֵי פַעַם צִלְצִלֵי־הַקּוֹלֹת,
 הַסִּכְנֵתִי כֹה לִשְׁמַע פֹּה, וְאִם אֶרְאֶה
 לְבוּשְׁכֶם עַל הָעֵינַי בְּעֵינַיִם:
 כְּאֵת פְּנֵי אֵל אֵת פְּנֵי אֶקְדֶּמָה,
 בְּיַדִּי אֵת יְצוּעֵי לֹו אֲצִיעֶה,
 לְיַד הָאֵשׁ עַל כֶּסֶא אוֹשִׁיבְנוּ

ורק עליך ועל גוֹרְלֶךָ אֲשַׁאֲלֶנּוּ.
 הוֹ לֹ וְשַׁלְמוּ אֱלֹהֵי־מְרוֹמִים לָךְ
 כְּפַעֲלֶךָ וּכְחֹסְדֶךָ הַנְּאֻמָּן!
 חֲנֵה בְטוֹבוֹ הוּ הָאֶרֶץ־נָא פְּנִיךָ לָנוּ
 וְהִשָּׁב מִלַּת־פְּרֻדָּה לִי חֲבִיבֹהוּ
 אֲנִי יָעִיר רוּחַ מִשְׁנֵה־רֶךְ אֶת הַמַּפְרָשִׁים
 וְדַמְעוֹת יִטְפוּ שְׁאֶר־צָרִי עַל לֵב הַהוֹלֵךְ.
 חֲנֵה בְטוֹבוֹ וְחַכְּהָ לִי יְמִינֶךָ
 לְעֶרְבַת יְדִידוֹתֶךָ לִי הַיְשָׁנָה.

תואס

היו בטוב!

